

A Message from The Principal

Dear Parents and Guardians,

As we reflect on the past quarter at Imperial World School (IWS), I am pleased to share that it has been vibrant, enriching, and purposeful, closely aligned with our vision of holistic education. The third quarter has been marked by a blend of cultural celebrations, flagship learning events, and meaningful student experiences that nurtured not only academic growth but also creativity, confidence, and community spirit. I would like to extend my heartfelt gratitude to all our parents and guardians for your continued trust, encouragement, and partnership. Your support plays a vital role in shaping a nurturing environment where our students feel motivated to learn and grow.

One of the highlights of this quarter was our Lala Bala International Theatre Festival, at IWS. This unique platform offered our students invaluable exposure to the world of professional theatre. Interacting with and learning from international artists broadened their perspectives, strengthened their expressive abilities, and encouraged cross-cultural collaboration. Performing alongside professional artists was a powerful experience that fostered confidence, creativity, and global awareness among our learners. Complementing this was the continued growth of our Orchestra and performing arts initiatives, where students explored rhythm, harmony, discipline, and teamwork. Through collective performances, learners experienced the joy of collaboration and creative expression skills that extend far beyond the stage and into everyday learning and life.

Cultural values remained at the heart of school life this quarter. From Tihar, Chhath Parva, Yomari Punhi, Udauli Parva, Christmas and Lhosar our students engaged with traditions thoughtfully and joyfully. The heartwarming cultural performances by our Grade 1-3 learners were particularly touching, reflecting how children can meaningfully internalize values when guided with creativity and care. These celebrations enriched cultural understanding and strengthened our sense of community. Likewise, our sports events added another dynamic dimension to student life, promoting teamwork, resilience, discipline, and healthy competition. Beyond physical fitness, these events fostered togetherness, sportsmanship, and joy – essential elements of well-rounded development.

The Parent Academy, particularly sessions focused on understanding preteen emotional needs, opened a meaningful space for dialogue and shared learning between parents and the school. As children grow, their emotional world becomes more complex, and such collaboration helps us support them with empathy, consistency, and understanding. Additionally, the Kidspreneurship Session led by Mrs Sangita Pandey, Founder Aaama ko achar, inspired students to think creatively, take initiative, and explore leadership and innovation from an early age.

On the academic front, we continue to emphasize meaningful and inclusive learning. While many students are progressing confidently, we remain attentive to those who may need additional support. Through early identification, differentiated instruction, remedial support, and peer-learning opportunities, we are committed to ensuring that every child feels supported and capable. Education, for us, is not merely about completing the syllabus, but about building confidence, resilience, and a genuine love for learning. Progress is never about quick fixes, it is about consistent encouragement, timely intervention, and a nurturing environment. Together, as parents, teachers, and mentors, we can create conditions where every child not only performs better but truly thrives as a curious, compassionate, and confident learner.

Principal
Imperial World School

Editorial Board

EDITOR:
Apsara Pathak
(Nepali)

EDITOR:
Hem Kumari Subedi
(Nepali)

EDITOR:
Omkar Thapa
(Nepali)

EDITOR:
Jamiyinla Jamir
(English)

EDITOR:
Prasanna Khanal
(English)

EDITOR:
Asmita Limbu
(English)

Strawberry

Manaslu Aryal Bhandari
Grade 1 (Arun)

My favorite fruit is a strawberry because it is sweet and healthy and it is red and many people love it. It is also juicy and I can make it into strawberry juice.

We can also make it into a smoothie and it has black spots. I love strawberries. Sometimes I go to a shop with my parents to buy some strawberries. I always choose big, red and ripe ones.

I want to make Earth happy

Sameek Kafle
Grade 1 Arun

I love my Earth. I will make my Earth happy by not cutting trees and avoid throwing waste in rivers or streets.

I will turn the tap off to save water. I will remind people not to pollute the air and plant trees.

I will save energy like electricity. I will plant more trees to make Earth happy.

Summary Writing

Mivaan Shrestha

Grade 1 Tamur

Title: There's No Such Thing as a Monster

Author: Steve Smallman &

Caroline Pedler

Illustrator: Caryl Hart

This story is about a little bear who is afraid to sleep alone in his room. He thinks there is a monster hiding in the dark, so he feels very scared. The little bear calls his Daddy Bear to help him. He comes kindly and checks the room with him. They look under the bed and around the room. Daddy Bear tells him that there is no such thing as monsters. Everything is safe. The little bear learns that sometimes things look scary in the dark, but they are only his imagination and not real monsters.

The Park

Hridhaan Shrestha
Grade 1 (Arun).

I went to the park,
which was dark.
Parks are fun
because we can run.
The grass is green
when the park is clean.
The swings are in the park
but it's almost dark.
The long green grass
but the smelly trash.
I still like the park
even if it's dark.

The Game That Raised My Parents

Sahasra Basu Shakya
Grade 2 Sunkoshi

One of the famous games from my parents' time is 7 stones. The materials used to play this game are stones and a ball. There must be two teams in this game. One of the team dismantles all seven stones. After all the demolitions, the same team will rearrange the seven stones and other team members throw the ball to another member who tries to rearrange the seven stones. Any member who gets hit by a ball is eliminated from the game. It sounded pretty interesting to me rather than my mobile games.

My Favourite Vegetable

My favourite vegetable is carrot. Carrot is very healthy and crunchy. It is orange in colour and tastes sweet. Carrot grows under the ground. It is good for my eyes and makes my body strong. I like to eat carrot raw and in vegetables. My mother tells me to eat carrot every day because it keeps me healthy, active, and happy. Rabbits also love to eat carrots very much.

-Dewarshi Thapa

AUTUMN LEAVES

The sky is very high,
where the happy birds fly.
The gentle wind blows,
and the golden sun glows.
From the trees tall,
yellow leaves fall.

- Anushree Silwal
Grade 1 Tamur

My Baby Brother

My baby brother, Avalok.
I love my brother as much as I love my mother.
He is a crybaby, small and sweet,
With tiny hands and tiny feet.
He takes me to a happy land,
With his smile so soft and grand.
He is gentle, soft, and kind,
His little eyes always twinkle and shine.

Shwet Tara Shrestha
Grade 1 Tamur

Chungi

Sriya Dhungana
Grade- 2 Sunkoshi

Chungi is one of the famous games played in my parents' time. It is using a small ball made by tying rubber bands together. Players try to keep the chungi in the air by bouncing it with their feet without letting it fall to the ground. It is a fun game, it helps to improve our balance and coordination

A Letter To My Parents

Pranavi Shree Kandel
Grade- 2 Sunkoshi

11th December, 2025

Dear Mother and Father,

How are you doing? I hope you guys are doing great. I am writing this letter to you to share my favourite moment with you guys. Remember the time that we went to Alice Restaurant? It was very fun that time. We also went to Daura Thakali in Gairidhara. The food was very tasty. I really loved spending time with you two. I am so grateful for many things. Like you always kiss me when I come back from school. I really when you guys feed me something with love. I love you guys a lot. You are the best parents ever. I love you the most. I wish that in the future I can make you proud

Your Loving Daughter
Pranavi

My Favourite IPC Class

Sahasra Basu Shakya
Grade-2 Sunkoshi

My favourite IPC class is the day when we went to a toy store. We went to Happy Hours. I saw many different toys. I learned about many types of toys like handmade toys, electric toys and cotton toys. I realised we can also make toys by using cardboards too. My favourite toy was a kitchen set because it had an MC Donalds set. I felt really happy there. They also gave us juice and chocolate.

My Visit To Happy Toy Store

Mivaan Lal Shrestha
Grade- 2 Sunkoshi

I went to a toy store named Happy Hours. It was a short excursion from my IPC class. I was stunned to see the collection of toys. I saw cars, doll houses, construction sets, dragons, soft toys, baby toys and guns. My favourite part was looking at the construction sets and the robot dog. I was screaming like a crazy person. I was like "Aaaaaaaaaa look guys! I see a robot dog!". While coming back the store keeper gave me a chocolate and a juice. I was very excited. That was the best day of my life.

MY SCHOOL OF THE FUTURE

Bivaan Ojha
Grade 3 Marshyangdi

My school of the future will be a big, bright and beautiful place where every child loves to learn. The classrooms will look like colourful gardens and students will feel as happy as birds when they walk inside the classrooms. There will be smart tables, big screens and helpful robots that explain lessons in simple ways. Teachers will use special computers to show videos, pictures and 3D models.

The playground will have soft, green grass, long slides and safe swings. The library will have talking storybooks and tablets where we can ready easily. At lunch time, healthy meals will be ready for everyone! We will travel in driverless bus that can move safely and smoothly.

My future school will be a happy, fun and creative place for students to grow.

The Alien School

Shreena Chalaune
Grade-3 Trishuli

I don't know why, but today I woke up early, so I decided to go to school early and do my homework. When I got there, I had a small problem with math, so I went to the quiet teachers' room to find kind Mr. Barnaby.

I opened the door and was very surprised to see that my teachers were all friendly aliens!

They smiled at me and said, "Don't be scared."

The clever alien teacher taught us using fun games and magic tools. Math became as easy as ABC, and science was fun and interesting.

Before the bell rang, the aliens turned back into normal teachers. I walked away smiling and thinking that my school is the coolest school ever.

In the next class, we learned English in a fun way. The aliens used floating pictures like balloons and spoke in soft voices. They helped us when we made small mistakes, and learning felt easy and happy.

During break, we drank blue, yummy juice and played fun games. I felt happy and brave at the amazing alien school, and it felt new like a new day.

World Environment day

This World Environment Day was filled with unique experiences, I had so much fun. We had programs for three days and they were enjoyable and interesting. We participated in a lot of activities such as plantation, art and craft, quizzes and also participated in a parade on Environmental awareness. All activities were meaningful, important and knowledgeable for me.

For the plantation activity, we went to ISKCON, where we had a fun and interesting time planting saplings. In the art and craft activity, we recycled and reused waste materials to bring out useful products. The quizzes were fun and interesting. The parade was energetic because we made slogans and banners with many nice messages about saving the environment.

My overall experience was great. Everything was perfect and one of the best experiences for everyone. I think everyone from the other classes also enjoyed it. I participated in making slogans with my friends. We created beautiful slogans and drawings, we were given the freedom to be creative and worked tirelessly to finish our work.

We also had a quiz where we learned different facts about our environment. It helped me gain knowledge and understanding about our world even more. Also I had fun looking at my friends responding to tough questions. I am happy that I got this wonderful experience from my school.

Bipul Sapkota

Grade 4 (Rapti)

Life Is a Journey

Anubhav Shrestha
Grade 9 (Gandaki)

Life is hard, but it can also be fun and full of adventure. We should enjoy life every day is a new journey. Sometimes it's exciting, Many days are boring, It gets easy too. No matter how it feels, We should try to live peacefully, Life itself is always on the move.

Concrete Buildings

Aashna Shrestha
Grade 7 (Karnali)

Two towns joined as one
It goes to high mountains
With a shiny crown.

Buildings

Aanvi Kashyap
Grade 7 (Karnali)

People fill buildings
Everybody stays busy
I see them nearby.

Concrete Poem

Tishya Gnywali
Grade 3 (Trishuli)

One night, when I was in a deep dream. I was in dinosaur world! I went deep in the grassland to make friends. I found a dinosaur named T-rex and we became friends. He showed the rest of grassland and introduced me to his friends. They looked scary but they were very friendly. They were the most kindest friends I made. When I woke up I said "that was the best dream ever had!"

When I Am Invisible

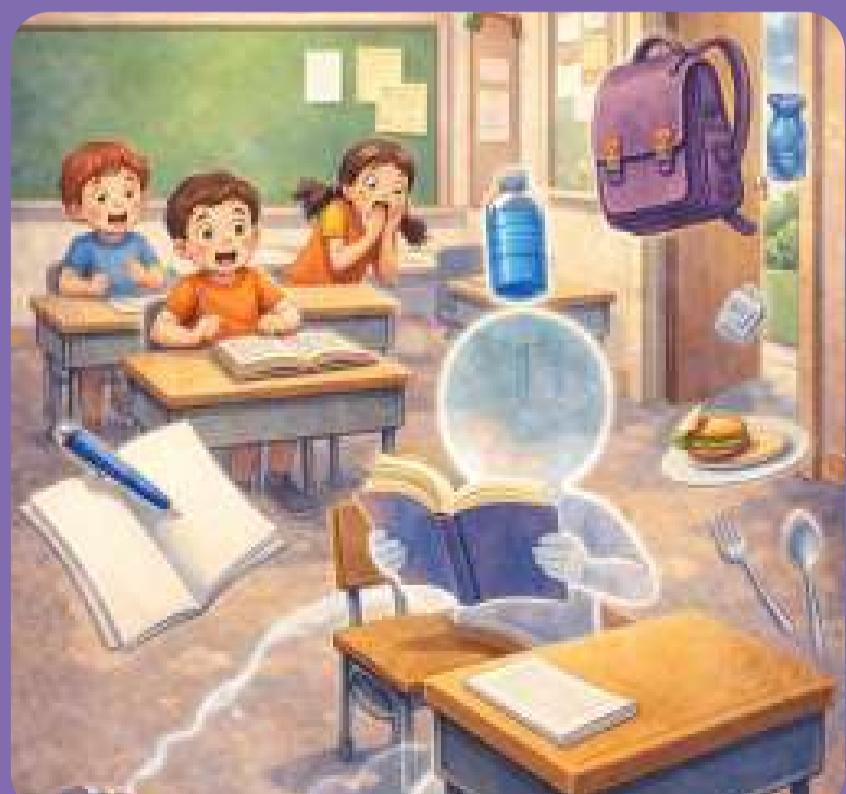
When I am invisible, I will play a fun trick and scare my friends. Then I will quietly sit on my seat and read a nice book. My friends will be very shocked and scared. They will be as scared as a deer.

They will think there is a ghost in the school and that the school is haunted. I will experience being absent, because the teacher will not be able to see me. When I am invisible for the whole day, I will not have to do classwork.

I will be invisible like a spirit. I will move as quietly as a mouse around the classroom. I will not have homework either. Everyone will see objects like a long pencil, white paper, my notebook, food on a plate, and a spoon and fork moving by themselves.

At home time, everyone will see my school bag and water bottle flying in the air by themselves, and they will be very surprised.

Elish Bajracharya
Grade 3 Marshyangdi

My Time Machine

I want to invent a powerful time machine to learn about dinosaurs! My time machine will look like a tall, transparent test tube, shining like a glass tower. You have to press a small, glowing button that will take you 1,000 years into the past as fast as a flash of lightning.

This time machine can also take you to the mysterious future. First, I want to travel back in time to learn about giant, fierce dinosaurs and meet famous, historical people. I also want to find out who did the Royal Massacre of Nepal, which is still a confusing mystery.

Then I will travel to the future and observe the exciting changes in the world. I will gather important information about the big challenges so everyone can be well prepared. I will need many strong batteries and a fast, powerful motor to make my time machine work.

I will need to protect my time machine like a precious treasure, because it might be misused by dangerous, evil people. It would be incredibly fun to travel through time and learn about so many wonderful things!

Riaan Khanal

Grade 3 (Trishuli)

My Dashain and Tihar

Nima Drolma Sherpa

Grade 4 (Narayani)

My Dashain and Tihar holidays was very memorable. I visited many places and enjoyed eating varieties of food. During Dashain, I received a lot of money from my elders. I also enjoyed Newari Bhoj almost every day and ate many delicious sweets.

I flew kites, played on swings, and enjoyed different games with my cousins. We also played cards together, which was quite interesting. During Tihar, my sister and I made rangoli which is a traditional decorative floor art made during festivals, especially Tihar (Deepawali). We played Deusi and Bhailo, lit fireworks, and ate sel roti which is a staple food in our Nepali culture. We also bought yummy snacks with the money we collected from playing Deusi and Bhailo, which is a traditional Nepali folk song and dance performed during Tihar (Deepawali), the festival of lights. The rest we kept in our piggy banks. My Dashain and Tihar holidays were indeed memorable, filled with memories, joy and laughter.

My Favourite Hobby Reading

Watsalya Singh

Grade 5 (Seti)

Hello everyone, my name is Watsalya Singh, and today I'm going to talk about one of my favorite hobbies, which is reading. Reading is a very good habit because it helps increase imagination, enhances creativity, improves vocabulary, and kills boredom.

I started this hobby in the 2nd grade when I read the books my mom got from her school. The first few books that I read that got me into reading was Charlie and the Chocolate Factory, The Three Musketeers, and Fantastic Mr. Fox. My favourite book is Harry Potter. It is about a young wizard who goes to Hogwarts and spends seven magical years with friends, going on exciting adventures and defeating evil sorcerers.

It has to be one of the best books I have ever read. Every book I read really added to my reading habit and made it more enjoyable. In conclusion, reading isn't just a normal hobby for me, but something that brings me into a new world full of joy and happiness.

Kindness Matters

Trayee Dahal

Grade 4 (Narayani)

OMG! Look over there Rina is falling from a cliff! Ahhhh!! Heeeeellppp! Suddenly, she woke up. "Thank goodness that was just a dream... but I'm late for school!" she exclaimed.

Rina was usually irresponsible and disrespectful, but somehow she always managed to get to school. Today was no different. She ran to class, panting. "Sorry, teacher, I'm late," Rina said in a loud, careless tone.

"Rina! This is the fourth time this week you've been late, and you're still not sorry," the teacher said sternly.

"Who cares?" Rina muttered. "You're stuck with me all year anyway!"

The teacher's eyes narrowed. "Rina, detention. Now!"

Rina groaned. The teacher assigned her to write 100 lines about tardiness. "No!" Rina protested.

Later, the teacher sent Rina to the principal's office. "Rina, what seems to be the problem?" the principal asked kindly.

"None of your business!" Rina said, frustrated.

"That's it," the principal said firmly. "You're suspended for a week."

Rina panicked. "Oh no! This will ruin my school records!"

Her mother came to pick her up, her face red with anger. "Rina, get in the car. I want to teach you something," she said.

Rina sat quietly, afraid but listening. Her mother explained the importance of kindness, respect, and responsibility. Slowly, Rina realized that being rude and careless only made life harder for everyone, including herself.

"A gentle touch, a listening ear, kindness blooms, dispelling fear.

A smile can light a lonely soul.

A helping hand can make someone whole.

Even the smallest kind deed can spread joy far and wide."

From that day on, Rina tried to be kinder to everyone around her. She discovered that kindness truly matters—not just to others, but to herself as well. It was a tough lesson she had to learn, and although she learned it the hard way, it changed her for life."

Neron Tamang
Grade 7 (Karnali)

**Big
House**

I saw a big house.
People were living inside.
A plane crashed in it.

More Than A Cube

Subarana Tamang
Grade 9 Gandaki

This quarter, our IMYC theme is Interpretation. For our homework, we were asked to write two paragraphs about an object of our choice.

The object I chose means a lot to me, it's the Rubik's Cube. Each colour represents different thoughts, like a puzzle of my life. When it is all mixed up, it reminds me of the confusion I sometimes feel in class.

Solving it takes a lot of hard work and patience. Sometimes I fail, but I always try again. Mistakes are a part of learning. When the cube is finally solved, I feel calm and proud. The way I interpret it, the Rubik's Cube feels like a part of my life journey.

Glasses

Prince Gautam
Grade 9 (Babai)

They help us see the world more clearly,
Letting us walk with confidence and care.
They are a part of life,
Even beyond this world.
They guide our vision in the right direction,
Quietly inspiring us each day.
Essential in ways we often forget,
They reveal our strength,
And show us who we can become.

A Visit to an Old Age Home

Ayushi Bhattachan
Class- 5 (Seti)

We visited a place where we got to meet a lot of elderly people, especially grandmothers. They all sat quietly as we entered the Ashram, the name of the place is Manasewa Ashram. When we reached the elderly home, we saw many grandmothers sitting silently. Just by looking at their expressions, we could understand what they must have been going through and it made us emotional.

We had one task that day and it was not to offer them food or clothes which we did, our main goal was to make them smile and feel happy. At first we were a little scared and shy, but we greeted them kindly. I was scared of some of the grandmothers at first but eventually I warmed up towards them.

First, we performed a dance for them. It seemed like they were enjoying it since they were smiling while watching us. Then we also sang a song called "Furfuri". We didn't realize when the grandmothers decided to join us in the song. I didn't imagine that grandmothers would sing so beautifully. They also danced as we sang songs, it felt like we had accomplished what we came for.

Before leaving we gave them food they also put tika on our foreheads and blessed us. It was a very touching moment for me as I looked at them. The visit was meaningful and memorable one. I felt very happy that I spent my time with grandmother at Manasewa Ashram.

'Gufa' – A Newari Tradition and Some of My Experiences

Adaani Karmacharya
Grade 6 (Barun)

Gufa is also known as Surya Darshan. It is a ritual practiced in the Newar community before a girl gets her first menstruation, or immediately after she gets it. Gufa is usually performed at odd ages such as 7, 9, 11, or 13. Traditionally, during Gufa, a girl stays in a room for 12 days without seeing sunlight or meeting relatives. Nowadays, however, many families keep the girl in Gufa for only 4–6 days due to busy schedules or other reasons. But in my case, I stayed for the full 12 days at my home. Those 12 days were filled with fun, but I also had a few scary experiences.

On the first day of the ceremony, I took a shower. Then, my grandmother performed a puja for me, after which I entered the Gufa room. For the first 4–6 days, the girl cannot eat salt, and until the Gufa ends, she cannot eat meat, eggs, beans, bananas, or soybeans.

On the second day, my aunt and fupu (father's sister) came to feed me milk, chira, chaku, fruits, and sweets. After four days, we performed a ceremony called Kwachika Syakegu. On that day, I woke up early to take a bath. Then, we made a cotton doll that represented Bahra Khyā (the cave ghost). The doll was placed in a corner of the room where no one was allowed to touch it. From that day onward, I was allowed to eat salt. Whatever I ate, I had to give a small piece to the Bahra Khyā. Female relatives also began to visit me with delicious food and sweets. I also started applying Kwa, a natural scrub made of rice flour, chiura, and herbs, which helped keep my face clear.

One day, my cousin sister told me about Baharsi. According to tradition, if a girl dies while in Gufa, she cannot come outside. Instead, she is buried underground by the female members of the family. It is believed that the spirit of the girl becomes Baharsi and haunts the house, scaring anyone who enters. That day, I felt very frightened, and to make matters worse, the lights suddenly went out. My mom was upstairs, busy, and I was downstairs all alone.

On the 12th and final day of Gufa, I woke up early before sunrise, took a bath, and dressed in a traditional wedding outfit with a red sari and gold jewelry, as if it were my real wedding. First, the purohit (priest) made me gaze at the sun, and then I looked at my father. Coincidentally, it was also Holi that day, and Aarshiya's family came to celebrate. We visited the temple and later had a small party at home. The next day, we left the Bahra Khyā in the river before sunrise.

Looking back now, I feel like I want to stay in Gufa again. I had so much fun during those 12 days. I think that the girls who stay in Gufa for only four or six days miss out on the full experience of this beautiful tradition.

LALABALA

KATHMANDU INTERNATIONAL CHILDREN'S
THEATRE FESTIVAL

SEASON **5**

LALABALA FESTIVAL

Malia Upadhyा

Grade 5 (Bheri)

The LALABALA Festival was a wonderful and exciting event in our school. Participants from 12 different countries took part in the festival. It was very fun for everyone. People came from countries like India, Bangladesh, Japan, the UK, Sri Lanka, and some other countries as well.

During the opening programme, students wore traditional cultural dresses. We sang songs and heard the national anthems of different countries. There were many performances, including dancing, singing, and drama. Students from Grade 4 and Grade 5 also performed. One of the performances from Japan was very interesting. We watched two dramas. One was a Nepali drama about Shiva and Parvati, and the other was a Japanese drama about a boy who had lost his grandfather. Both dramas were very touching and meaningful.

After a few days, the school also arranged food stalls, terracotta stalls, mehendi stalls, art stalls, accessories and toys stalls and many more. We ate momo, sushi, Black Forest cakes, and chicken wings etc. All the food items were very tasty.

The LALABALA Festival was amazing, exciting, and entertaining. There were many wonderful dramas and performances which we got to watch and learn from. In short the LALABALA festival was very exciting, entertaining and amazing. We had so much fun.

A Character I Find Inspiring

Ava Singha

Grade 8 (Indrawati)

A character I find inspiring in Frieren: Beyond Journey's End is Himmel the Hero. I admire him for many reasons, but the most important one is his determination. Even when he learns that he is not "the real hero," he does not let this discourage him. He continues his journey to defeat the Demon King because he cares more about helping people than gaining titles or recognition.

I also admire Himmel for his deep loyalty to Frieren. As an elf, Frieren's lifespan is far longer than Himmel's short human life. Despite knowing that their time together would always be limited, Himmel never loved anyone else. He remained devoted to her until the day he died. Only after his death does Frieren realize that she, too, had deeply cared for him.

"All About LALABALA"

Rishi Raj Neupane

Class 5 (Bheri)

Our school organized the LALABAL theatre festival. [People from 12 different countries came to participate in this unique event. All the performances were wonderful showcasing creativity from all walks of life.. I liked the performance from the UK the most.

The program lasted for 7 days. There were participants from countries like Brazil, Singapore, Iran, UK, India, Sri Lanka etc. They practiced in our dance room, so we got a chance to watch the rehearsal shows as well. The entire program went smoothly, and every performance was interesting and filled with excitement.

There were two performers from the UK who presented a puppet show. It was the best show I had ever seen. I enjoyed it even more than the animated movies, which I like the most. There were many other amazing programmes too, and each one was enjoyable in its own way.

I wish to get more opportunities to watch such shows in the future. I enjoyed every programme very much. Such wonderful events should be organized more often, as they give us the platform to learn and understand the culture of different countries.

जिम्मेवारी र इमान्दारिता

अद्वित थपलिया
कक्षा ९ गण्डकी

नेपालको एउटा गाउँमा बुवा, आमा, छोरा र छोरी भएको एउटा परिवार थियो । छोराको नाम निर्मल थियो भने छोरीको नाम उर्मिला थियो । बुवा एउटा चिनी उद्योगमा काम गर्नुहुन्थ्यो । छोरा र छोरी हरेक दिन विद्यालय जान्दे । आमा घरमै बस्नुहुन्थ्यो ।

विद्यालयबाट फर्किँदा आमाले खाना पकाइराख्नुहुन्थ्यो । परिवार सबैजना सँगै बसेर गफ गर्दै खाना खान्दे । छोरो कक्षा आठमा पढ्दथ्यो तर उसलाई पढ्ने खासै इच्छा थिएन । त्यसैले ऊ परीक्षामा सधै कम अङ्ग ल्याउँथ्यो । तर छोरीलाई भने पढ्ने धेरै इच्छा थियो र ऊ पढाइमा निकै तेज थिई ।

कक्षा आठको परीक्षा आयो । रामले रामोसँग नपढेकाले परीक्षामा नरामो अङ्ग ल्यायो । नतिजा देख्दा परिवार निराश थए । तर छोरीले भने रामो अङ्ग प्राप्त गरिन । यो देखेर राम एकलै बाहिर निस्कियो र सोचन थाल्यो, 'यदि म यसरी नै पढाइलाई बेवास्ता गरिरहै भने मेरो जीवन बर्बाद हुन्छ ।'

त्यस दिनदेखि राममा नयाँ भावना आयो । उसले मनदेखि पढ्ने सुरु गन्यो । त्यसपछि परीक्षा सकियो र बिदा सुरु भयो । बिदाको समयमा बुवाले आमा, छोरा र छोरीलाई चितवन घुमाउन लैजानुभयो । त्यहाँ उनीहरूले हाती, गैँडा, चरा आदि धेरै जनावर देखे । एक रात जङ्गलबाट बाघको आवाज सुनेर सबै डराए र सुरक्षित स्थानमा बसे ।

बिदा सकिएपछि उनीहरू घर फर्किँदै र विद्यालय जान थाले । निर्मलले मन लगाएर पढ्न थाल्यो र कक्षा नौको परीक्षामा रामो अङ्ग ल्यायो । यो देखेर परिवार धेरै खुसी भयो । निर्मलले कक्षा दश पनि रामो अङ्गसहित पास गन्यो ।

पछि निर्मल र उसकी बहिनी काठमाडौं गएर कक्षा ११ र १२ पढे । पढाइ सकेपछि निर्मल उच्च शिक्षाका लागि भारत गयो र इन्जिनियरिङ पढ्न थाल्यो । उता छोरी भने काठमाडौंमै बसिन् । निर्मलले धेरै मानिस भेट्यो र विभिन्न ठाँउ घुस्यो । उसले मास्टर डिग्री पनि पूरा गन्यो ।

त्यसैबिच घरमा आमाको स्वास्थ्य बिग्दियो । यो कुरा थाहा पाएपछि निर्मल तुरुन्त नेपाल आयो । उसले आमालाई अस्पताल लग्यो र जाँच गर्दा आमालाई क्यान्सर भएको थाहा भयो । धेरै प्रयास गर्दा पनि आमालाई बचाउन सकिएन ।

यो परिवारका लागि निकै दुखद समय थियो । बुवा पनि बुढो भइसक्नु भएको थियो र काम गर्न सक्नुहुन्थ्यो । त्यसैले घरको सम्पूर्ण जिम्मेवारी निर्मलको कौँधमा आयो । उसले कामको खोजी गन्यो र एउटा गाडी कम्पनीमा जागिर पायो ।

त्यही त्रिमा निर्मलले एउटी केटीलाई भेट्यो । दुर्इतीन वर्षपछि उनीहरूबिच विवाह भयो । विवाहपछि पाँच वर्षमा उनीहरूको एउटा बच्चा जन्मियो । निर्मलले आफ्नो जीवनका अनुभवबाट सिकेको जिम्मेवारी र इमान्दारिताको शिक्षा आफ्ना बच्चालाई पनि दियो । यसरी निर्मल जिम्मेवार र इमानदार व्यक्ति बनेर आफ्नो परिवारको सहारा बन्यो ।

अर्केष्ट्रा साँझा

सूजा पन्त
कक्षा ४ नारायणी

हामो विद्यात्यको वार्षिक अर्केष्ट्रा साँझा यो वर्ष मंसिर १८ गते आयोजना गरिएको थियो । अर्केष्ट्रा साँझा हामो विद्यालयले विद्यार्थीको अतिरिक्त ट्रियाकलाप प्रति रुचि बढाउन गर्ने कार्यक्रम हो । यसमा विद्यार्थीहरूको सङ्गीतमय सिपलाई उनीहरूको अभिभावक माझ एक रोचक कार्यक्रमका रूपमा देखाइन्छ ।

यो मेरो पहिलो अर्केष्ट्रा साँझा थियो किनभने यस कार्यक्रममा कक्षा ४ देखि ७ सम्मका विद्यार्थी मात्रै सहभागी हुन पाउँछन् । विद्यार्थीहरू कोही गायन तर्फ त कोही वाद्यावादनमा तर्फ सहभागी थिए । म पनि आफ्नो गाउने र पियानो बजाउने सिप प्रस्तुत गर्दा निकै खुसी थिई । मेरो दाइ दिदी र साथीहरूले पनि उत्साहका साथ यस कार्यक्रममा भाग लिए । यो वर्ष अर्केष्ट्रा साँझा भूक्ती मण्डपको नेपाल पुलिस वल्बमा आयोजना गरिएको थियो । कार्यक्रममा समग्रमा ६ जाति प्रस्तुतिहरू प्रदर्शन गरियो । यो कार्यक्रम राष्ट्रिय गन्भाट सुरु भयो । कार्यक्रममा प्रमुख अतिथिको रुपमा चर्चित गायक काली प्रसाद बास्केट आउनुभएको थियो ।

कार्यक्रममा निकै रमाइलो सङ्गीतमय रहयो । हामी विद्यार्थी एउम अभिभावकहरूलाई निकै रमाइलो भयो । आशा गर्दैसु कि आउने वर्षहरूमा पनि हामो विद्यालयले यस्तै कार्यक्रम गर्ने छ । जसले गर्दा हामीमा सृजनात्मक सिपको विकास हुनेछ ।

मेरो अमेरिका भ्रमण

आर्शीया कार्की
कक्षा ६ वरुण

सन् २०२४ मा म कक्षा ५ मा पढ्दै गर्दा हामो विद्यालयले कक्षा ६ देखिका विद्यार्थीहरूका लागि एक अन्तर्राष्ट्रिय शैक्षिक भ्रमणको योजना बनायो । यसे अन्तर्गत हामीलाई अमेरिका लैजाने निश्चय गरियो । मेरो घरमा पनि अभिभावकहरूसँग यस भ्रमणमा के-कस्ता कुराहरू सिक्कन साकिन्छ भन्ने विषयमा छलफल भयो । अन्ततः मेरो अभिभावकले मलाई अमेरिका भ्रमणमा जान स्वीकृति दिनुभयो ।

हामो उडान ६ अक्टोबर २०२४ का दिन दिउँसो १२ बजे थिए । कक्षा ६ बाट म मात्र एकलै सहभागी थिए । हामी पहिले कतार पुग्यौ, जहाँ हामो केही घटाको ट्रान्जिट थियो । त्यसपछिको लामो उडान भेरेर हामी ६ अक्टोबरकै दिन मायामी अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल पुग्यौ । सोही दिन हामीले मायामीको समन्वय किनारको अवलोकन गर्न्यौ त्यहाँबाट ३ घटाको गाडीको यात्रापछि हामी ओल्यान्डो पुगेर एक होटलमा बस्यौ ।

७ अक्टोबरमा हामी सी-वर्ल्ड गर्न्यौ । त्यहाँ हामीले विभिन्न प्रजातिका माघाहरू देख्यौ र रमाइला राइसहरूको आनन्द लियौ । हामीले त्यहाँका मानिसहरूसँग कुराकानी गरी उनीहरूको जीवनशैली र मेलमिलापका बारेमा धेरै कुरा जान्ने अवसर पायौ । ८ अक्टोबरका दिन हामी डिस्नी वर्ल्डको म्याजिक किड्डम गर्न्यौ, जहाँको वातावरण निकै रमाइलो थियो । त्यहाँ हामीले विभिन्न डिस्नी पात्रहरू देख्यौ । डिस्नी वर्ल्डमा अमेरिकाका मात्र नभई विश्वभरका मानिसहरू घुम्न आएका थिए ।

९० अक्टोबरमा हामी नासाको केनेडी स्पेस सेन्टर पुग्यौ । त्यहाँ मैत्रे रकेट र अन्तरिक्षका बारेमा धेरै कुराहरू सिक्कन पाएँ । हामीले नासामा सिमुलेसनहरू पनि गर्न्यौ, जुन निकै प्रभावकारी थियो । रकेट उडेको र अवतरण गरेको अनुभव दिने सिमुलेसन गर्न पाउँदा मलाई धेरै खुसी लाग्यो । ९१ अक्टोबरमा हामी हवाईजहाजबाट बोस्टन गर्न्यौ । यो भ्रमण केवल मनोरञ्जनका लागि मात्र नभई पूर्ण रूपमा शैक्षिक थियो । बोस्टनमा हामीले हार्वर्ड विश्वविद्यालयको भ्रमण गर्न्यौ । त्यहाँका एक विद्यार्थीले हामीलाई विश्वविद्यालयको प्रणाली र इतिहासका बारेमा जानकारी दिनुभयो । ९२ अक्टोबरमा हामी एमआईटी युनिभर्सिटी गर्न्यौ र बोस्टन सहरको भ्रमण गर्न्यौ ।

९३ अक्टोबरमा हामी बोस्टनबाट न्युयोर्क प्रस्थान गर्न्यौ । न्युयोर्क पुगेपछि हामीले त्यहाँका ठूला भवनहरू र तिनको इतिहासका बारेमा जानकारी हासिल गर्न्यौ । ९४ अक्टोबरमा हामी सेन्ट जोन्स युनिभर्सिटी गर्न्यौ । त्यहाँ हामीलाई विश्वविद्यालयका गतिविधिहरूका बारेमा बताइयो र शैक्षिक भ्रमण गराइयो । सोही दिन हामी संयुक्त राष्ट्र संघ र वान वर्ल्ड अब्जर्बेटी पनि गर्न्यौ । संयुक्त राष्ट्र संघमा हामीले मानव अधिकार र दिगो विकासका लक्ष्यहरूका बारेमा शिक्षा पायौ । साथै, अब्जर्बेटीबाट न्युयोर्क सहरको मनोरम दृश्य अवलोकन गर्न्यौ । ९५ अक्टोबरका दिन हामी न्युयोर्कको सबैभन्दा चर्चित ठाँउ स्ट्राच्यु अफ लिबटी गर्न्यौ ।

त्यहाँको रमाइलो दृश्य देख्दा मलाई निकै आनन्द लाग्यो । यो हामो भ्रमणको अन्तिम दिन थियो । यसरी यो ९५ दिने अमेरिका भ्रमणले मेरो ज्ञानको क्षेत्रलाई अझ फराकिलो बनाएको छ ।

विद्यार्थीहरूको मानसिक स्वास्थ्य

आर्या न्यौपाने
कक्षा १० भोटेकोशी

आजको आधुनिक युगमा विद्यार्थीहरू शैक्षिक दबाव, प्रतिस्पर्धा र सामाजिक अपेक्षाका कारण विभिन्न मानसिक समस्याको सामना गरिरहेका छन् । यी सबै कुराले उनीहरूको मानसिक स्वास्थ्यमा प्रत्यक्ष असर पार्दै । रामो मानसिक स्वास्थ्य भएको विद्यार्थी मात्र सिकाइमा सफल, आत्मविश्वासी र सशक्त बन्न सक्छ । त्यसैले मानसिक स्वास्थ्य आजको शैक्षिक जीवनको अत्यन्त महत्वपूर्ण विषय बनेको छ ।

विद्यार्थी जीवन व्यक्तिको व्यक्तित्व निर्माण हुने महत्वपूर्ण चरण हो । यस चरणमा विद्यार्थीहरू परीक्षाको चिन्ता, घरपरिवारको अपेक्षा, साथीभाइसँगको तुलना र अविष्यप्रतिको अनिश्चितताका कारण मानसिक तनाव भोग्न सक्छ । पाखिलावा वर्षहरूमा शैक्षिक प्रतिस्पर्धा निकै बढेको छ, जसका कारण धेरै विद्यार्थीहरू डिप्रेसन, एन्जाइटी, एकाग्रताको कमी तथा निद्रासम्बन्धी समस्याबाट पीडित हुन थालेका छन् । विद्यालयको वातावरण, बुलिइड, कडा नियम र घर-परिवारको अत्यधिक दबावले पनि उनीहरूलाई मानसिक रूप

सबैकुरा मन परेको

अर्थ शाह
कक्षा ३ मस्ट्याङ्गदी

मलाई मनपर्छ मेरो ठाउँ
आमाको सबैभन्दा प्यारो गाउँ ।
बाबाको पनि जन्मेको ठाउँ
त्यहीं गएर बस्न पाउँ ।

आमाबुबा हामी सबै
सधैं सबै सैंगी हुने ।
साथमा मिलेर खाना खाने
साथैमा सबैजना धुम्न जाने ।

परिवार हामो मिलेको
खुसीले घर पुरै भरेको ।
छुक्क हुन्छ घर देख्दा
मलाई सबैकुरा मन परेको ।

आमा

काव्या अधिकारी
कक्षा ४ राप्ती

आमा नै हो हामीलाई जन्म दिने
आमा नै हो हामीलाई माया गर्ने ।

उनी हुन् सन्तानको भावना बुझ्ने
आमा नै संसारलाई चिनाउने ।

आमाले गाँस्थिन् हामीसँग प्रीति
आमा हुन् ममताकी मूर्ति ।

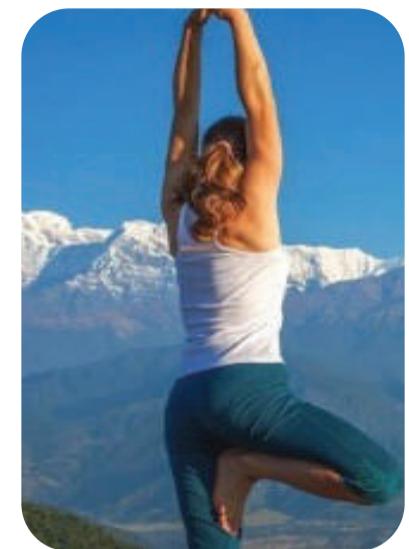
आमा हुन् हामी असल साथी
आमा नै हुन् ज्ञानकी देवी ।

उनी नै हुन् संसार सृष्टि गर्ने
सन्तानमा दिव्य दृष्टि धर्ने ।

रामो र स्वास्थ्य बानी

अनिभक श्रेष्ठ
कक्षा २ सुनकोशी

मैले परियोजनामा रामो र स्वास्थ्य बानीका
केही कार्यहरू गर्ने अवसर पाएको थिएँ ।
त्यस परियोजनामा मैले स्वास्थ्य बानीको
बारेमा लेरेको छु । स्वास्थ्य बानी रामो
हुन्छ, किनभने यसले हामीलाई स्वस्थ र
खुसी बनाउँछ । समयमा सुन्ने, समयमा
उठ्ने, रामो खाने, खेल्ने, दाँत माभन्ने,
जुहाउने र हात धुने जस्ता बानीहरू रामो
बानी हुन्याई बानीहरू अपनायौं भने हामी
बलियो हुन्दैं र नियमित रूपमा विद्यालय
जान सक्दैं । त्यसैले हामी सधैं स्वस्थ
भएर बच्चुपर्छ भनेर हामो शिक्षकले पनि
हामीलाई सिकाउनुभएको छ । स्वास्थ्यकर
बानीका धेरै फाइदाहरू छन् यसले
हामीलाई रोग लाग्न दिनैन, हामी बलियो
हुन्दैं र राम्ररी पढ्न सक्दैं ।

मेरी आमा

आरक्षी ढुंगाना
कक्षा १ अरुण

मेरी आमाको नाम सुजिता कोइराल हो । उहाँ
चालिस वर्षको हुनुहुन्छ । उहाँलाई खाना, तरकारी,
दही, रोटी खान असाध्यै मनपर्छ । उहाँले मलाई धेरै
माया गरेर राख्नुहुन्छ । उहाँले मलाई असाध्यै मिठो
खाजा र रोटी बनाइदिनु हुन्छ । उहाँलाई घर सफा
गर्न मनपर्छ । उहाँले मलाई सधैं सुन्नु भन्दा अगाडि
कथा सुनाउनु हुन्छ ।

लालाबाला थिएटर कार्यक्रमको अनुभव

मायाश्मी अधिकारी
कक्षा ३ मस्ट्याङ्गदी

लालाबाला थिएटर कार्यक्रम मलाई साहै मनपर्यो । यस वर्ष इम्पेरियल वर्ल्ड स्कुलले यो कार्यक्रम आयोजना
गरेको थियो । यसमा १२ देशका मानिसहरू आएर सहभागी भएका थिए । यस कार्यक्रमबाट मैले विभिन्न
देशका कलाकारहरूको प्रस्तुति हेर्ने भौका पाएँ यसले गर्दा मलाई पनि थिएटरमा सहभागी हुन मन लाग्यो ।
यसले गर्दा मलाई थिएटर कसरी गरिँदो रहेछ भनेर थाहा भयो । यसमा कलाकारहरूले विभिन्न देशको कला
प्रस्तुति गरे । म तर पनि नेपाली पोशाक गुन्युचोलो लगाएर सहभागी भएँ । मेरो साथीहरूले पनि विभिन्न
जातिका पोशाक लगाएका थिए । यसबाट हामीले विद्यालयमा धेरै कुरा सिक्क पायों र धेरै रमाइलो पनि
गयों ।

आमाको मनपर्ने म

मनस्तु अर्याल भण्डारी
कक्षा १ अरुण

मेरी आमाको नाम निसा अर्याल हो । उहाँलाई स्याउ खान मनपर्छ ।
उहाँको मनपर्ने कुरा मेरो मुटु हो । उहाँलाई म खेलेको हेर्न मनपर्छ ।
म रोएँ भने मेरी आमाको मुटु दुख्य । म हाँसे भने मेरी आमा खुसी
हुनुहुन्छ ।

मित्री फुटसलको अनुभव

आदर्श गुरुङ
कक्षा ७ महाकाली

वि.सं. २०८२ असोज २५ गते मित्री फुटसलमा खेल्नको लागि म र मेरा साथीहरू सजिन, समन
र आश्नासँग गएँ । हामी मित्रीमा दिउँसो २ बजे आइपुग्यौं । हामीले दिउँसो ३ बजेसम्म फुटसलको मैदानमा बल खेल्ने अध्यास ग्याँ ।

बेलुका ४ बजेपछि सबै खेलहरू सुरु गरियो । सुरुमा हामीले व्याडमिन्टन खेल्यौं । हामी चार
जनालाई दुई समूहमा बाँडियो । म र सजिनको एक समूह थियो भने समन र आश्ना अर्को समूहमा थिए ।
म र सजिनले पहिलो र दोस्रो खेल जित्याँ, तर तेस्रो खेलमा हामी हात्याँ । अन्ततः,
प्रतिस्पर्धाको नितिजा अनुसार म र सजिनले व्याडमिन्टन प्रतियोगिता जित्याँ ।

बलिबलपछि हामीले निकै रमाइलो भलिबल खेल्यौं । भलिबलमा पनि हामी दुई समूहमा बाँडिएका
थियो । म र समनको एक समूह थियो भने सजिन र आश्ना अर्को समूहमा थिए । यस खेलमा
म र समनले पहिलो, दोस्रो र तेस्रो तीनवटे खेलमा हार बहोँयाँ । त्यसैले सजिन र आश्नाले
भलिबल प्रतियोगिता जिते ।

भलिबलपछि अन्त्यमा हामीले फुटबल खेल्यौं । यस खेलमा म, समन र सजिनले पालैपालो गोलकिपर
बनेर फुटबल खेल्यौं । फुटबल खेलिसकेपछि समय सकियो र हामी सबै जना आ-आफ्नो घरतिर
फार्कियो । मित्री फुटसलमा साथीहरूसँगको त्यो दिनको अनुभव निकै रमाइलो भयो ।

डाक्टर आमा

ऋयान्सी थिताल
कक्षा १ अरुण

मेरी आमाको नाम रुकु हो । उहाँलाई भात
खान मनपर्छ । उहाँ गोरी हुनुहुन्छ । म मेरी
आमालाई धेरै माया गर्नु । उहाँ नक्कली
हुनहुन्छ । मेरी आमा डाक्टर हो । मेरी
आमा राम्री हुनुहुन्छ ।

शिक्षा

काव्या नाहारा
कक्षा १० भोटेकाशी

शिक्षालाई मानव जातिको तेस्रो आँखा भनेर चिनिन्छ । शिक्षाले मानिसलाई अन्धकारबाट उज्यालोतर्फ
लैजान्छ । प्रकृति, संस्कृति र सभ्यताको दृष्टिले सुन्निको उषाकालदेखि नै सुसम्पन्न हामो देश आज
शिक्षाका दृष्टिले समेत प्रगतिपथर्फ लम्काई छ । शिक्षाले हामा अधिकार, कर्तव्य, जिम्मेवारी र असल
व्यवहार सिकाउँछ । हामो देशको शिक्षा परम्परा प्राचीन ऋषिमुनिहरूबाट सुरु भएको हो । उनीहरूले
अनेको संस्कृति, दर्शन र ज्ञानको ज्योति संसारभर फैलाएर विश्वलाई आलोकित गरे । गौरवमय
रचना मानिने चार वेदको शिक्षा हामो देशको गौरवमय सम्पदा हुन, जसबाट अनेको उपनिषद् र
सवैं गन्थहरू रचिए । त्यही शिक्षाले विश्वलाई प्रज्वलित गरेको छ ।

हामो देशमा यति धेरै शैक्षिक सम्भावना हुँदौहुँदै पनि कतिपय स्थानमा राम्रो शिक्षक र आवश्यक
शैक्षिक सामग्रीको अभावका कारण धेरै बालबालिका शिक्षाबाट विच्छिन्न रात्रिको अवधार
मात्र होइन, देशको प्रगतिको ढोका पनि हो । शिक्षित नागरिक नै राष्ट्रको सबैभन्दा ठूलो सम्पत्ति
हुन यसरी नै हामो देशमा प्राचीन ज्ञान र आधुनिक विज्ञानको समन्वयबाट शिक्षा र ज्ञानको नयाँ
संग्रहमाथा खडा हुनेछ ।

अतः हामी सबैले दैनिक जीवनमा अध्ययनलाई प्राथमिकता दिनुपर्छ । शिक्षा हामो जीवनको आधार
मात्र होइन, देशको प्रगतिको ढोका पनि हो । शिक्षित नागरिक नै राष्ट्रको सबैभन्दा ठूलो सम्पत्ति
हुन यसरी नै हामो देशमा प्राचीन ज्ञान र आधुनिक विज्ञानको समन्वयबाट शिक्षा र ज्ञानको नयाँ
संग्रहमाथा खडा हुनेछ ।

आमा

उजना अधिकारी
कक्षा ९ बबू

आमा, तिमो माया मिठो
जीवनभर रहिरहन्छ यो ।
दुःख पर्दा अँगालो हाल्छौ
सुख मात्र दिन्छु भन्ने सम्भन्धौ ।

सागर जस्तै गहिरो हुन्छ
सूर्य जस्तै उज्यालो दिन्छ ।
आफू रोएर पनि हाँस्छौ
सन्तानलाई आँट भरोषा दिन्छौ ।

फूल जस्तै सुवास छ तिमो
अथाह ममता छ तिमो ।
गलूती भए पनि क्षमा पाउँछौ
सही बाटोमा अधि बद्धु ।

आँधी आयो, हुरी आयो
तर पनि मलाई ढलन दिइनौ ।
आफू छायामा परेर पनि,
सन्तानलाई उज्यालो दिइरहयौ ।

आमाको माया धनभन्दा ठूलो
संसारमा छैन यसको मूल्य ।
भगवान् खोजे जहाँ जहाँ
आमा खोजे भेटिन्छ र कहाँ ।

साना साना नानी

आमन्या श्रेष्ठ
कक्षा ५ सेती

धेरै पढ्छौं धेरै लेरखौं, साना साना नानी
बुद्ध जस्तै त्यागी बन्धौं, जनक झैँ ज्ञानी ।

रूप गुण शीलवती, हिँडँ जस्तै गोरी
उमा, सीता, मृकुटी हुन् नेपालको छोरी ।
आङ्गबहिनी स्वेचालाई, वरावर ठानी
बुद्ध जस्तै त्यागी बन्धौं, जनक झैँ ज्ञानी ।

पढी लेखी सिक्छौं हामी, अरनिको झैँ सिप
बाल्छौं पृथ्वी भानुले झैँ एकताको दीप ।
फहराउँछौं विश्वभैरि नेपाली निशानी
बुद्ध जस्तै त्यागी बन्धौं जनक झैँ ज्ञानी ।

मेचीदेखि महाकाली, पहाड मधेश
नेपाली हौँ सबै हामी नेपाल हाम्मो देश ।
बुद्ध जस्तै त्यागी बन्धौं जनक झैँ ज्ञानी
धेरै पढ्छौं धेरै लेरखौं, साना साना नानी ।

यःमरी बनाउने क्रियाकलापको अनुभव

कुच्चल पाउँ
कक्षा ५ भेरी

हामी २०८२/०८/१७ गते हामी कक्षा ५ का विद्यार्थीहरु यःमरी बनाउने क्रियाकलापमा सहभागी भएका थिएँ । त्यस दिन बिहान देखि तै हामी उत्साहित थिएँ । हामी ११:५० मा यःमरी बनाउनको डायानिङ छ हलमा सबै जम्मा भयो । शिक्षकहरूले हामीलाई पौर्व पौर्च जनाको समूहमा विभाजन गर्नुभयो । यःमरी बनाउनको लागि हानीले चामलको पिठोलाई तातो पानी हालेर मुख्यौ । त्यसपछि हानीले यःमरीमित्र हाल्लको लागि चाकु, तिल र खुवाको मिश्रण तयार गायो । हाम्मो यःमरीको लागि पहिले मुसेको पिठोलाई सानो सानो गोलो बनाएर त्यसलाई सोली आकारको रूप दियो । त्यसभित्र हानीले अधि तयार गरेको चाकु, तिल र खुवाको मिश्रण हाल्यौ र त्यसको सोली बन्द गरेर माछको आकार बनायो । हामीलाई यस क्रियाकलाप हामा शिक्षकहरूले सधाउनुभयो । त्यसपछि हानीले बनाएका यःमरीहरूलाई मःमः को भाँडोमा राखेर बफायो । १५-२० मिनेटपछि स्वादिलो यःमरी तयार भयो र हानीले त्यसको स्वादको आनन्द लिएर खायो । नेवार समुदायमा मङ्गिसर महिनामा धान भिर्न्याएपछिको खुसीयालीको रूपमा यःमरी बनाएर यःमरी पूर्णिमा मनाइन्छ । यःमरी हामो स्वास्थ्य लागि लाभाद्यकर र स्वादिलो खानेकुरा हो । मलाई यो साहै मिठो लाग्यो र यस क्रियाकलापबाट हामीमा यःमरी तयार गर्ने सिपको पनि विकास भयो ।

चाँगुनारायण मन्दिर शैक्षिक भ्रमणको प्रतिवेदन

नामस्त्रायुसी भ्रमण

कक्षा ५ सेती

परिचय

कक्षा ५ को सामाजिक शिक्षा विषय अन्तर्गत शैक्षिक भ्रमणका लागि हामी कक्षा ५ का सबै विद्यार्थीहरु २०८२ मङ्गिसर ५ गते भक्तपुर जिल्ला, चाँगुनारायण नगरपालिकामा अवस्थित चाँगुनारायण मन्दिरको भ्रमणमा गएका थिएँ । हामी यस भ्रमणमा सुदिप सर, निर्मला म्याम, जग्मिङ्ला म्याम र रोहन सरको साथमा गएका थिएँ । विद्यालयबाट चाँगुनारायण मन्दिर पुऱ्य करिब ९ घण्टा ३० मिनेट लागेको थिएँ ।

भ्रमणको उद्देश्य

यस भ्रमणका मुख्य उद्देश्यहरु निम्न थिएँ:

- चाँगुनारायण क्षेत्रका मानिसहरूको विगतको जीवनशैली बुझ्नु ।
- चाँगुनारायण क्षेत्रमित्र रहेको चाँगु सङ्ग्रहालय अवलोकन गर्नु ।
- चाँगुनारायण मन्दिरको इतिहास र सांस्कृतिक महत्त्व जान्नु ।
- ऐतिहासिक वस्तुहरुको प्रत्यक्ष अवलोकन गर्नु ।

भ्रमणको विवरण:

चाँगुनारायण मन्दिर नेपालकै पुराना मन्दिरहरूमध्ये एक हो । यो मन्दिर सुन्दर काठकला, ढुङ्गाकला, इतिहास र संस्कृतिले अरिएको छ । साथै, यो मन्दिर विश्व सम्पदा सचीमा सचीकृत स्थल पनि हो । यस भ्रमणका ऋममा हामीले त्याँका स्थानीय मानिसहरूसँग सर्वेक्षण पनि गर्न्यो । सर्वेक्षणका लागि समूह विभाजन गरिएको थिएँ । हाम्मो समूहमा म, आध्या, सान्मी र आश्ना थिएँ । हामीले स्थानीय बासिन्दा माया लामासँग कुराकानी गर्न्यो । उहाँकरिब २० वर्षभन्दा अधिदेखि त्याँही बस्तै आउनुभएको रहेछ । उहाँका अनुसार पहिले परिवारका धेरै सदस्यहरु सँगै बस्ने चलन थियो भने अहिले उहाँ आफूना छोरा-छोरीसँग बस्नुहुन्छ । पहिले उहाँको मुख्य पेशा खेतीपाती थियो तर अहिले पसल सञ्चालन गर्नुहुन्छ । पहिलेका घरहरु माटो र काठले बनेका थिए भने अहिले अधिकांश घरहरु सिमेन्ट र इँटाले बनेका छन् पहिले खानेपानीका लागि कुवा र पथेरो प्रयोग गरिन्यो भने अहिले जारको पानी र बोरिडको पानी प्रयोग गरिन्छ । पहिले बिजुली, टेलिफोन र टेलिभिजन जस्ता सुविधा थिएनन् तर अहिले यी सबै सुविधा उपलब्ध छन् त्यस्तै, पहिले बिरामी पर्दा उपचारका लागि थोरै मात्र अस्पताल थिए भने अहिले धेरै अस्पतालहरु छन् भ्रमणका ऋममी चाँगुनारायण सङ्ग्रहालयमित्र पुराना मूर्तिहरु, सिक्का, भाँडाकुँडा, राजाहरूले प्रयोग गरेका हातहतियार, लाखेको मास्क र कपडाहरु जस्ता ऐतिहासिक वस्तुहरु देख्न पाइयो । यस्ता वस्तुहरुलाई पुरानो समाज कस्तो थियो भन्ने बुझ्न सजिलो भयो । सङ्ग्रहमा भ्रमणको वातावरण अत्यन्त रमाइलो थियो । मन्दिर र वरपरको वातावरण निकै सुन्दर लाग्यो । यस भ्रमणबाट विगतका मानिसहरूको सामाजिक, सांस्कृतिक, आर्थिक र धार्मिक जीवनशैलीबाटे महत्वपूर्ण जानकारी प्राप्त भयो ।

निष्कर्ष

यस शैक्षिक भ्रमणबाट पुराना सरसामान, मूर्ति, सिक्का र हातहतियार जस्ता ऐतिहासिक वस्तुहरुको प्रत्यक्ष अवलोकन गर्ने र बुझ्न अवसर प्राप्त भयो । लिच्छवीकालीन समयमा निर्मित प्राचीन चाँगुनारायण मन्दिर, राजा मानदेवले स्थापना गर्नुभएको स्तम्भ, शिलापत्रहरु तथा मन्दिरमा प्रयोग गरिएका काठका पुराना हस्तकलाहरु र टुँडालहरु देख्दा मलाई अत्यन्त रमाइलो लाग्यो । यस प्रकारका ऐतिहासिक सम्पदा र सङ्ग्रहालयहरुको संरक्षण गर्न सबै स्थानीय बासिन्दा तथा हामी सबै सचेत र सक्रिय हुनुपर्छ भन्ने सिकाइ पनि यस भ्रमणबाट प्राप्त भयो ।

थकाली समुदायको गौरवशाली पर्व: तोराङ्ग ल्हो

जोला थकाली

कक्षा ६ महाकाली

नेपालको उत्तरी भेग, विशेषगरी मुस्ताङलाई आफ्नो थाथथलो बनाएका थकाली समुदायले मनाउने सबैभन्दा ठूलो र महत्वपूर्ण चाड तोराङ्ग ल्हो हो । यो पर्वले थकाली जातिको लागि दसै जातिको ठूलो महत्त्व राख्दछ, जसले उनीहरूको समृद्ध सांस्कृतिक विरासत, पारिवारिक बन्धन र पुर्खाहरुप्रतिको अटुट आदरलाई भल्काउँछ ।

तोराङ्ग ल्हो हरेक वर्ष फागु पूर्णिमाको अवसर परेर लगातार तीन दिनसम्म अत्यन्तै उत्साह र धुमधामका साथ मनाइन्छ । यस चाडको मुख्य उद्देश्य थकाली समुदायका पुर्खाहरूले समाजको हित र विकासका लागि गरेका महान योगदानहरूको स्मरण, सम्मान र कदर गर्नु हो । यो पर्व परिवार र समुदायका छरिएर रहेका सदस्यहरूलाई एकसाथ भेला गराउने महत्वपूर्ण माध्यम हो, जहाँ विवाहित दिदीबहिनीहरू र उनीहरूका समूर्ण परिवारलाई माइतीमा विशेष निमन्त्रणा गरी भव्य स्वागत र सत्कार गरिन्छ ।

चाडको समयमा पुरुषहरूले उत्साहका साथ परम्परागत तीरन्दाजी खेल खल्छन् भने महिलाहरूले परम्परागत गहनाहरु सहितको आकर्षक नैगानचोलो लगाएर सामूहिक रूपमा नाचगान गर्न्छन्, जसले पर्वको माहोललाई थप रङ्गीन बनाउँछ । यसका साथै, भेला भएका मानिसहरू रमाइलोका लागि तास खेल्ने चलन पनि निकै लोकप्रिय छ । यस अवसरमा विशेषगरी थकाली परिकारहरु जस्तै खिमी, स्वादिलो मटन कबाब, सेल रोटी, र मुलाको अचार आदि बनाएर खाने र खुवाउने गरिन्छ । तोराङ्ग ल्हो पर्वले थकाली समुदायलाई एकताको सूचमा बाँध्नुका साथै खुसी, हर्षोल्लास र सांस्कृतिक गौरव साट्ने महत्वपूर्ण अवसर प्रदान गर्दछ ।

मःमः

केमी गुरुङ

कक्षा १ तमोर

मलाई मनपर्ने खानेकुरा मोमो हो । मोमोहरु सेतो रङ्गको हुन्दैन् । मलाई भोल मोमो मनपर्छ । मोमो पिठो र किमाले बनेको हुन्दै । किमा मासु र सिङ्गको हुन्दै । मलाई मोमो साहै मनपर्छ ।

अर्केस्ट्रा साँझको अनुभव

झज्य लाल प्रधान
कक्षा ६ वरुण

(इम्पेरियल वर्ल्ड स्कुलद्वारा आयोजित 'अर्केस्ट्रा साँझ' कार्यक्रममा भाग लिएर एरन र इजय घर फक्किंदै छन् । उनीहरू कार्यक्रमको बारेमा कुरा गर्दैछन् ।)

एरन: इजय, आज इम्पेरियल वर्ल्ड स्कुलमा भएको अर्केस्ट्रा साँझ तिमीलाई कस्तो लाग्यो ?

इजय: मलाई त असाथ्यै रमाइलो लाग्यो एरन, वाद्यावादन र गायनको त्यो तालमेल सुन्दा मनै आनन्दित भयो ।

एरन: साच्चै, माहेल नै सडगीतमय थियो । तिमीलाई आज बजाइएका थुन र गीतहरूमध्ये कुन चाहिँ सबैभन्दा बढी मनपच्यो ?

इजय: मलाई त गुराँसै फुक्यो भन्ने गीत र त्यसको अर्केस्ट्रा थुन निकै मनपच्यो । हाम्रा लोक बाजाहरूको प्रयोग कति मिठो सुनिएका, तिमीलाई नि ?

एरन: मलाई त सबै प्रस्तुति उत्तिकै राम्रा लागे । विशेष गरी बाँसुरी र भायोलिनको जुहारी सुन्दा त शरीर नै जिरिङ्ग भयो । साथीहरू र शिक्षकहरूले निकै तै मेहनत गर्नुभएको देखियो ।

इजय: हो नि, हम्मै कक्षाका साथीहरूले त्यति राम्रो प्रस्तुति दिएको देख्दा त मलाई निकै गर्व लाग्यो । उनीहरूले यो कार्यक्रमका लागि धेरै हप्तादेखि अभ्यास गरेका थिए, त्यसैको फल त हो नि ।

एरन: एकदम ठिक भन्नौ । यस्ता कार्यक्रमले प्रतिशा मात्र देखाउँदैनन्, हामीलाई समूहमा मिलेर काम गर्न पनि सिकाउँछन् । आजको साँझ निकै रमाइलो र फलदायी रह्यो, होइन त इजय ?

इजय: हो नि एरन, यस्ता साङ्गीतिक साँझहरूले हाम्रो कला र संस्कृतिको जगेना गर्न पनि ठूलो मदत पुऱ्याउँछन् । अबदेखि विद्यालयमा यस्ता कार्यक्रमहरू हुँदा हामीले पनि कुनै न कुनै रूपमा सहभागी हुनुपर्छ है ।

एरन: पक्कै पनि ! अर्को पटक म पनि तबला बजाउन सिक्नेछु । ओहो ! कुरा गर्दाउँदै घर पनि आइसकेछ । अब बाँकी कुरा भोलि विद्यालयमै गरौँला है ?

इजय: हुन्छ एरन, शुभ रात्री !

(यस्ता अन्दै दुवै जना मुस्कुराउँदै आ-आफ्नो घरतिर लागे ।)

मेरो नेपाल

चांदिरा पाण्डे
कक्षा ८ इन्ड्रावती

म आफ्नो काम सकेर केही बेर मोबाइल हेर्दै बसेकी थिएँ । त्यही बेला सामाजिक सञ्जालमा एउटा सूचना देखें, “आउँदो सेप्टेम्बर ८ गते नेपालमा भएको भ्रष्टाचार र अन्यायको अन्त्यका लागि देशभर शान्तिपूर्ण आन्दोलन हुँदैछ ।”

केही दिनअघि मात्र नेपालमा दर्ता नभएका सामाजिक सञ्जाल बन्द गरिएको थियो । मैले मनमनै सोचें, “हामी नागरिकलाई सामाजिक सञ्जालको पहुँच नदिने तर नेताहरूले आफ्ना परिवार र नातेदारलाई अन्दै प्रयोग गर्न दिने ?”

यही समस्यालाई लिएर युवाहरूले आन्दोलन गर्दे । त्याबेला मैले धेरै विश्वास गर्ने समाचार माध्यम रुटिन अफ नेपालले पनि यो आन्दोलनलाई समर्थन गरेको थियो । साथै धेरै कलाकार, नायक, नायिका र चर्चित व्यक्तिहरूले पनि समर्थन जनाएका थिए । यो सबै देखेपछि म अझ उत्सुक भएँ र आन्दोलनबाटे खोजी गर्न थालै ।

यो आन्दोलन शान्तिपूर्ण हुने रहेछ । सहभागी सबैलाई विद्यालयको युनिफर्म लगाएर आफूले चाहको सामग्री बोकेर उपस्थित हुन मन लाग्यो । म पनि मेरो देशमा परिवर्तन चाहन्दै तर मनमा द्विविधा थियो, “जाऊँ कि नजाऊँ ?”

निर्णय गर्न नसकेर म आमासँग सल्लाह लिन गएँ । “आमा, हेर्नु न, हाम्रो देशभर जेनजी पुस्ता भ्रष्टाचारविरुद्ध आन्दोलनमा निर्दिष्टैँछन् । मलाई पनि जान मन लागेको छ ।” मैले भनेँ ।

आमाले अन्नुभयो, “नानी, यस्तो आन्दोलनमा के हुन्छ थाहा हुँदैना त्यसमाथि त्यो दिन तिमी विद्यालय पनि छ ।”

तर मेरो मन अझै दुःख हुँदै गयो । “आमा, यो त शान्तिपूर्ण आन्दोलन हो । केही हुँदैन होला,” मैले भनेँ ।

केही बेर सोचेर आमाले अन्नुभयो, “हुन्छ जाऊन त । तर धेरै सावधान र सुरक्षित रहनू ।”

मैले धन्यवाद दिएँ र सुन्न गएँ ।

अर्को बिहान आमाले उठाएर सोध्नुभयो, “नानी, तिमीले भनेको आन्दोलन कहिले हो ?”

“आजै हो आमा,” मैले भनेँ ।

मुसामुसी

जेसन बस्नेत

कक्षा २ सुनकोशी

एउटा थियो मुसा अर्को थिइ मुसी

दुवै जना भेटेपछि भए धेरै खुर्सी

भकारीको पल्लापट्टि रतियाको फर्सी

रातभरि गड्याडगुडुड रतिया तर्सी

खेल र जीवन

जोनस पुरी

कक्षा २ तिनाउ

फुटबल खेल गयौं
मैदान हामो रमाइलो ।
साथीहरूसँग मिलेर
मन खुसिले भरियो ।

हेरेर एकअर्कालाई
पासपास गर्दै अधी बढौं ।
सबैले मिलेर खेल खत्तै
खेलनलाई सधै अधि सरौं ।

गोल गर्ने छ लक्ष्य
जसले छुन्छ आकाश ।
खेल्दै जाँदा साथीहरू
खुसी कहिले निरास ।

रमाइलो खेल सबैले
खुसी भएर हरौं ।
जितर फर्किन्नु छ हामी
हर्षित मनले बसौं ।

इन्टरनेशनल सेन्टर फर इन्टिग्रेटेड माउन्टेन डेमलपमेन्ट भ्रमण

निधि धमला

कक्षा ७

इम्पेरियल वर्ल्ड स्कुलका कक्षा ७ का विद्यार्थीहरू २०८२ माइसर ५ गते गोदावरीमा अवस्थित इन्टरनेशनल सेन्टर फर इन्टिग्रेटेड माउन्टेन डेमलपमेन्ट (CIMOD) मा शैक्षिक भ्रमण गएका थिएँ । त्यहाँ हामीले धेरै कुराहरू सिक्के मौका पायों । अचानक मैले गोलीको आवाज सुनें । आवाज सुन्नासाथ धेरै मानिसहरू घर फर्किन थाले, तर म त्यहाँ अडिग रहेँ ।

हामी प्रहरीको धेरा पार गर्दै अगाडि बढ्दै गयों । सबै कुरा ठीकै चलिरहेको थियो । हामी बानेश्वरमिथित संसद भवन अगाडि पुऱ्गोका थिएँ । अचानक मैले गोलीको आवाज सुनें । आवाज सुन्नासाथ धेरै मानिसहरू घर फर्किन थाले, तर म त्यहाँ अडिग रहेँ ।

प्रहरीले अशू ग्राउंस पर्यावर्जन थाले । साँझतिर फेरि गोली चलेको आवाज आयो । दोझो, तेप्तो र चौथो गोली पनि चल्यो, तर म अझै आन्दोलनमै अडिग रहेँ । त्यहाँ भेटिएका साथीहरूसँग नारा लगाउँदै म अगाडि बढिरहेँ ।

साँझ परिसकेकाले म त्यो दिन घर फर्किएँ । भेटिएको दिन आन्दोलन हुने भयो, तर दोझो दिनको आन्दोलन हामीले सोधेभन्दा फर्क रह्यो । देशका सम्पत्तिहरू तहसनहस भए । दोझो दिनमा खासै उत्साह देखिएन तर त्यस आन्दोलनपछि व्यवस्थामा ठूलो परिवर्तन आयो र सरकार परिवर्तन भयो ।

त्यस रात म समृद्ध, शान्त र भ्रष्टाचारमुक्त नेपालको परिकल्पना गर्दै सुनें । प्राणभन्दा प्यारो “मेरो देश नेपाल ।”

ICIMOD मा पुगेर हामीले यो संस्था नेपालसहित आठ हिमाली देशमा वातावरणीय अनुसन्धान, प्राकृतिक स्रोतको दिगो व्यवस्थापन र पहाडी समुदायको जीवनस्तर सुधारमा काम गर्ने सिर्जनशील संस्था रहेछ अन्ने बुझ्यो । सर्वथानि हामीले माटोरहित खेती गर्ने तरिकाहरूको बारेमा जाने भौमिका पायों । त्यहाँ सुन्तला, किब्बी, जुनार, निबुगा लगायत विभिन्न किसिमका तरकारीहरू फलिरहेको देख्यो । गाई बाखा पालन, परम्परागत चुल्हो, सोलारबाट खाना पकाउने बिधिका बारेमा पनि बुझ्ने मौका पायों ।

भ्रमणको त्रममा हामी विद्यार्थीहरूले त्यहाँका परियोजना प्रदर्शनीहरू र अनुसन्धानका विषयहरूबाटे जानकारी पायों । विशेषज्ञ, जलवाया प्राकृतिक विविधतामा संरक्षण सम्बन्धी व्यवहारिक ज्ञान हामीलाई ठूलो शिक्षा दियो । हामीले कक्षामा सिकेका ज्ञानहरूलाई व्यवहारिक रूपमा बुझ्ने अवसर पायों ।

यो भ्रमणले हामीलाई आप्नो वरपरको वातावरणप्रति अझ बढी जिम्मेवार बनाउन प्रेरित गरेको छ । मलाई लाश्छ, सबै विद्यार्थीले यस्ता ठाउँहरूको भ्रमण गर्ने पाउनुपर्छ । यो भ्रमण हाम्रो जीवनको एउटा अविस्मरणीय र ज्ञानवर्धक अनुभव रह्यो ।

मेरो लाडाङ भ्रमण

निरुक्त कहेल
कक्षा ४ नारायणी

आज कार्तिक ७ गते मेरो लागि अन्य दिनभन्दा फरक थियो । मेरो मन खुसी र उत्सुक थियो । आज मेरा दिवी, दादा र बाबासँग लाडाङको भ्रमण गर्न जान लागेको थिएँ । यसको लागि हामी ६:३० मै उठेर नित्य कर्म गरी खाना खाएर यात्राको लागि तयार भयोँ माझापेखरीबाट ८:३० तिर हामी स्याफुबेसीको गाडी चढ्योँ । ६ घण्टापछि हामी स्याफुबेसी पुग्यो । बाटोमा गाडे उकालो थियो । बाटोमा हामीले गधाको बथान आइरहेका देख्योँ । ३० मिनेट हिँडेपछि हामी ढुङ्गामा बसेर आफैले लगेका मकै खायोँ । हामी थेरैबेरहिँडेपछि खाडिजिम भन्ने ठाउँमा पुग्योँ । हामीले त्यहाँको गेस्ट हाउसमा खाना खाएर त्यही सुत्यो ।

भोलिपल्ट कार्तिक ८ गते हामी ६:०० बजेतिर उठेर हामीले तातोपानी खायोँ । त्यसपछि लुगा फेरेर बिहानीको खाजा खाने बित्तिकै हिँडन थाल्योँ । त्यहाँ एउटा गोरुले मलाई देख्ने बित्तिकै लखेट्यो म दोहिएँ । थोरै उकालो चढेपछि सिधा बाटो मात्र थियो । त्यसपछि एउटा झोलुङ्गे पुल आयो । परिबाट गधाहर आइरहेका थिए । त्यसपछि हामीले १२:३० तिर थोर्पा गाउँको एउटा होटेलमा बस्ने निधो गन्योँ । हामीले त्यही आराम गरेर सुत्यो ।

तेस्रो दिन कार्तिक ९ गते हामी ५:४५ तिर उठेर लुगा लाउने बित्तिकै हिँडन थाल्योँ । हिँडदा हिँडै हामी खोलाको किनारमा पुग्यो र त्यही बसेर स्याउ खायोँ । केही अगाडि पुगेपछि बुडल्यान्ड होटेलमा खाना खायो । छ घण्टा हिँडेपछि हामी थाडस्याप पुग्योँ । त्यहाँको एउटा होटेलमा खाना खाएर सुत्यो ।

कार्तिक १० गते पनि हामी ५:३० तिर उठेर लुगा लाउने बित्तिकै हामी हिँडन थाल्योँ । ३ घण्टा जति हिँडेपछि हामी लाडाङ उपत्यकामा आइपुग्योँ । लाडाङ उपत्यका सुन्दर रहेछ । त्यहाँ चौरी गाईहरु चरिरहेका थिए । वरिपरि सुन्दर पहाडहरु थिए । हामीले त्यहीको होटेलमा खाना खायोँ । मलाई भने केहीबेर हिँडेपछि अलि असजिलो महसुस भएर बान्ता भयो तर ६:०० बजे सुन्दर बिहान उठेपछि ठिक भयो ।

कार्तिक ११ गते उठदा त लाडाङमामा हिँडँ पो परिरहेको रहेछ । हिँडँको चिप्लोमा हिँडँ नसक्ने भएर त्यो दिन हामीले हिँडँसंग खेल्दै दिन बितायोँ । हिँडँमा खल्दा ज्यादै रमाइलो भयो ।

भोलिपल्ट कार्तिक १२ गते ५:४५ मा उठेर हामी फर्किने तयारी गर्न थाल्योँ । बाटो ओरालो थियो त्यसैले हामी ३ घण्टामै थाडस्याप पुग्यो र खाना खायोँ । खाना खाएर हामी हिँडदा हिँडै ६ बजे लामा होटेलमा बस्योँ ।

कार्तिक १३ गते ५:५० तिर उठेर लुगा फेरेर हामी हिँडन थाल्योँ । ३ घण्टा हिँडेपछि हामी एउटा होटेलमा खाना खाएर अधि बढ्योँ । अचानक पानी पर्न थाल्यो । हामी बल्लबल्ल ३-४ घण्टापछि स्याफुबेसी पुग्यो र गाडी चढेर लाडाङ भ्रमणको रमाइलो अनुभव लिएर आफ्नो घर काठमाडौं आइपुग्योँ । यो यात्राले मलाई हाम्रो देशको अन्य सुन्दर ठाउँहरु पनि घुम्ने चाहना बढेको अनुभव मैले गरे ।

केरा

प्रसिद्धी मल्ल
कक्षा ९ तमार

मलाई केरा मनपर्छ । केरा मलाई तागत दिन्छ । केरा मलाई असाध्यै मनपर्छ । केरा पसलमा पाइन्छ । केरा पहेलो र हरियो रंगको हुन्छ । केरा बोटिबिरुवबाट पाइन्छ । केरा मलाई धेरै मनपर्छ ।

नेपाली कला परिषद भ्रमण

प्रतिम दुलाल
कक्षा ९ बबई

मिति २०८२ मङ्गिसर ११ गते म र मेरा कक्षा ९ का साथीहरूले कला सङ्गहालयको भ्रमण गन्योँ । नेपाल कला परिषद काठमाडौंको बबरमहलमा रहेको छ । नेपाल कला परिषद सन् १९६२ मा नेपाली कला र कलाकारहरूको प्रवर्द्धन गर्न उद्देश्यले स्थापना गरिएको संस्था हो । यस संस्थाको स्थापना कालमा राजा महेन्द्र संरक्षक थिए, प्रधानमन्त्री किरितिनिधि बिष्ट संस्थापक अध्यक्ष, प्रसिद्ध आधुनिक कलाकार लैनसिंह बाइदेल महासचिव र जर्नल मृगेन्द्र एस . जेबी राणा कोषाध्यक्ष थिए ।

हामी पुगेको दिन त्यहाँ अन्तर्राष्ट्रिय कला प्रदर्शनी हुँदै थियो । विभिन्न देशका कलाकार र प्रतिनिधिहरु आफ्नो कला प्रस्तुत गर्न आएका थिए । तीमध्ये बंगलादेशबाट आएका कलाकारहरूले सामाजिक मुद्दासम्बन्धी अत्यन्त महत्वपूर्ण कला प्रदर्शन गरेका थिए ।

सङ्गहालयमित्र प्रवेश गर्दा हामीले विभिन्न प्रकारका कला, चित्रकला, फोटोग्राफी, कपडाका कला तथा अन्य धेरै सिर्जनात्मक प्रस्तुतीहरु हेर्न पायोँ । तीमध्ये हाम्रो लागि सबैभन्दा प्रमुख रूपमा देखाइएको कला बंगलादेशी कपडा उद्योगमा भएको दुर्घटना, अर्थात् २०९३ को राना प्लाजा दुर्घटना सम्बन्धी प्रदर्शनी थियो । कलाकारले बनाएको उक्त कलाले उक्त घटनालाई अत्यन्त स्पष्ट रूपमा बुझाएको थियो । राना प्लाजा बंगलादेशको ढाका नजिक रहेको आठ तले भवन थियो, जहाँ अन्तर्राष्ट्रिय ब्रान्डका कपडाहरु उत्पादन गर्ने हजारौं कामदार काम गर्थे । दुर्घटनाअधि नै भवनमा ठूला चिरा देखिएका थिए, तर कामदारहरूलाई जबर्जस्ती काममा फर्किन बाध्य बनाइयो । २०९३ अप्रिल २४ का बिहान केही मिनेटमै पूरा भवन भिक्तियो । सो दुर्घटनामा १,९३० जनाभन्दा बढीले ज्यान गुमाए र २,५०० भन्दा बढी घाइते भए । यो इतिहासकै सबैभन्दा ठूलो औद्योगिक दुर्घटनामध्ये एक हो ।

प्रदर्शनीले दुर्घटना किन भयो भन्ने कारणहरु पनि देखाएको थियो । अनधिकृत रूपमा थिएको भवन, कमजोर निर्माण सामग्रीहरुको अत्यधिक भार र सुरक्षा चेतावनीहरूलाई बेवास्ता गर्नु नै दुर्घटनाका कारण थिए । चित्रहरु, कपडाका द्रुत्रा र भावनात्मक कलाकृतिहरु मार्फत ती कामदारहरुको दुःख, जोखिम र मानवीय मूल्य निकै प्रभावकारी रूपमा प्रस्तुत गरिएको थियो ।

यस प्रदर्शनीले हाम्रो कलालाई हेने दृष्टिकोण नै परिवर्तन गरिएको । हामीले बुझ्यो कि कला केवल हेनका लागि मात्र होइन, महसुस गर्न, बुझ्न, र मनन गर्नका लागि पनि हुन्छ । कलाले शक्तिशाली कथा सुनाउन, सचेतना फैलाउन, र सहानुभूति जगाउन सक्छ ।

हामी नेपाल कला परिषदप्रति हार्दिक कृतज्ञ छौं । यसले हामीलाई बुझ्न, सिक्न र विश्वका यथार्थ घटनासँग कला मार्फत जोडिन मदत गन्यो । यसले महत्वपूर्ण र शैक्षिक कलाकृतिहरु नजिकबाट हेन र बुझ्न अवसर दिएकोमा हामी उहाँहरु प्रति अत्यन्त आभारी छौं ।

समाजसेवक परशुराम तामाङ

जोर्देन रिन्धेन तामाङ
कक्षा ४ राप्ती

समाजसेवी भनेको समाजको निस्वार्थ सेवा गर्ने व्यक्ति हो । हाम्रो समाजमा यस्ता धेरै समाजसेवीहरु छन् । जसले स्वार्थभन्दा माथि उठेर समाज र समाजका मानिसहरुको हितका लागि निरन्तर काम गरिरहेका छन् यस्तै समर्पित समाजसेवीहरुमध्ये एक परशुराम तामाङ ।

समाजसेवी परशुराम तामाङको जन्म वि.सं. २००८ साल फाल्गुन ३ गते भोजपुर जिल्लाको बोखिममा भएको हो । उहाँ आमा गोपिमाया तामाङ र बुबा दुर्गाबहादुर तामाङको दोस्रो छोराका रूपमा जन्मिनुभएको थियो । उहाँ वि.सं. २०२१ सालदेखि तामाङ समुदाय तथा आदिवासी जनजातिहरुको मानव अधिकारको पक्षमा काम गर्दै आउनुभएको छ । उहाँले वि.सं. २०३४ देखि २०५७ सम्म त्रिभुवन विश्वविद्यालयअन्तर्गतका आंगिक क्याम्पसहरुमध्ये भोजपुर क्याम्पस र सरस्वती क्याम्पसमा अर्थात्स्त्र र तथ्याङ्कशास्त्र विषयको प्राध्यापकका रूपमा सेवा गर्नुभएयो । शिक्षण पेशासँगै उहाँले आदिवासी जनजातिहरुको हक, अधिकार र पाहचानका लागि राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय क्षेत्रमा काम गर्नुभएको छ । उहाँले एसियाको प्रतिनिधित्व गर्दै संयुक्त राष्ट्र स्थायी फोरम अन इन्डिजिनेस इस्युज (United Nations Permanent Forum on Indigenous Issues - UNPFII) को उपाध्यक्ष पदमा दुई कार्यकालसम्म रही आफ्नो जिम्मेवारी सफलतापूर्वक पूरा गर्नुभएको थियो । समाजसेवा र शिक्षाका अतिरिक्त उहाँले नेपाली साहित्यमा पनि सक्रिय योगदान दिनुभएको छ । उहाँले विशेषज्ञी अर्थात्मन, संस्कृति र राजनीति सम्बन्धी विषयहरुमा कलम लगाउनुभएको छ ।

उहाँका तामाङ जाति, नेपालका तथ्याङ्कहरु र आदिवासी जनजाति (सन् २००६ - नेपाली तथा अंग्रेजी माध्यम) र हाम्रो नेपाल: साहित्य लोकतान्त्रिक गणतन्त्र (वि.सं. २०६५) जस्ता दर्जनै कृतिहरु प्रकाशित भएका छन् ।

परशुराम तामाङ समाजसेवा, शिक्षा, मानव अधिकार र साहित्यका क्षेत्रमा बहुआयामिक योगदान पुऱ्याउने एक विशिष्ट व्यक्तित्व हुनुहुन्छ ।

चरस्मा

निहारिका बण्डारी
कक्षा ३ त्रिशुली

चरस्माले हामीलाई राम्री हेर्न सहयोग गर्दै यसले धुलो धुवाँबाट सुरक्षा पनि गर्दै । चरस्मा विभिन्न किसिमका हुन्छन् साथै विभिन्न रडका पनि हुन्छन् । जस्तै: रातो, सेतो, पहेलो आदि । कुनै चरस्मा आँखाको कमजोरीलाई बनेको हुन्छ भने कुनै चरस्मा धुलो र धुवाँबाट सुरक्षा गर्नलाई बनेको हुन्छ । कसैकसैले राम्रो देखिनको लागि पनि चरस्माको प्रयोग गर्न्छ । चरस्मा लगाउँदा मानेको सुन्दरता अझै बढ्दै त्यसैले चरस्मा धेरै म

आमाको माया

बेन्जु सापकोटा
कक्षा ८ इन्द्रावती

आमा तिमीबिना संसार अधुरो
तिम्मो ममताले दिन्छ मनमा उज्यालो
जीवनको बाटो सजिलो भइदिन्छ ।

बाल्यकालमा अँगालोमा राखी
दुःख सुखमा सधै साथ दिई
रातभरि निदाउन नपाई
मेरो लागि बलिदान दियौ आमा तिमीले ।

तिमो हातको अन्न अमृत जस्तै
तिम्मो वचनले सुनाउँछ आशा र सन्देश
जसले तिमो आँसु बगाउँछ
त्यसको जीवन अधुरो नै हुन्छ ।

मेरो पहिलो शिक्षक तिमी नै थियो
आमा तिमीले जीवनको बाटो देखायौ
तिम्मो उपदेशले बल्यो ज्ञानको उज्यालो
तिम्मो ममताले हटाउँछ हरेक कालो ।

संसारमा सबैभन्दा महान उपहार
आमाको माया हुन्छ अविचल आधार
म जीवनभरि ऋणी छु तिमो
माया, बलिदान र अस्तित्वको ।

दही

मर्सी चिमिरे
कक्षा १ तमोर

मनाई मनपर्ने खाने कुरा दही
हो। दही दुधले बन्छ ।
कहिलेकाँही म रोटीसँग दही
खान्छु। दही सेतो र नरम
हुन्छ । दही स्वास्थ्यसको लागि
रामो हुन्छ । दहीले हामीलाई
तागत दिन्छ । दही चिसो
हुन्छ । दही गर्मी गौसममा
खायोभने शितल दिन्छ ।

मलाई खान मनपर्छ

रियान श्रेष्ठ
कक्षा ३ मर्स्याङ्गदी

मलाई खान मनपर्छ,
घरको खाना मनपर्छ ।
बाहिर त भन् मिठो,
मासुभात मनपर्छ ।

अन्न बिना बाँडैन,
भोक सहनु हुँदैन ।
नखाई बस्न सकिँदैन,
धेरै खानु हुँदैन ।

ठिकक खाना खानुपर्छ,
स्वस्थ पनि रहनुपर्छ ।
फलफूल धेरै खानुपर्छ,
शरीर बलियो बनाउँछ ।

थारु जाति

सानझी मिश्र
कक्षा ३ त्रिशुली

हामीले विद्यालयमा पढ्दै गर्दा शिक्षकले कक्षामा एउटा सानो परियोजना दिनुभएको थियो। त्यस परियोजनामा विभिन्न जातजातिबाटे खोज गरेर आफूलाई मनपर्ने कुनै एक जातिको बारेमा लेरखनुपर्ने थियो। त्यसैले मैले थारु जाति छनोट गरेँ। थारु जाति नेपालको प्रमुख आदिवासी जनजातिहरूमध्ये एक हो। थारु समुदाय सुख्य रूपमा तराईका जिल्लाहरू कैलाती, कञ्चनपुर, बाँके, बर्दिया र चितवनमा बसेबास गर्खन्। उनीहरूको आफूनै भाषा, भेषभूषा, कला र संस्कृति छन्, जसले थारु समुदायलाई अलग पहिचान दिन्छ। थारु जातिमा महिलाहरू प्रायः रङ्गीन लुगा र गहनाहरू लगाउँछन् भने पुरुषहरूले ढाका टोपी र साथारण कपडा लगाउने गर्खन्। उनीहरूको मुख्य पेशा खेतीपाती हो। धान, गर्हु, मकै र तरकारी खेती गरेर उनीहरूले आफ्नो जीविकोपार्जन गर्खन खेतीपाती नै उनीहरूको प्रमुख आमदानीको स्रोत हो। थारु समुदायमा धाँसको छानो भएको घरलाई परम्परागत मानिन्छ। घरको अगाडि सुन्दर चित्र र सजावट बनाउने चलन पनि रहेको छ। थारुहरूको प्रमुख चाड माथी हो। यस चाडमा रामो खाने, नाचागान गर्ने र आफन्तहरूसँग भेटघाट गर्ने गरिन्छ। थारु नृत्य र गीतले उनीहरूको समृद्ध संस्कृति भक्तिउँछ। थारु समुदाय देवीदेवताहरूको पूजा गर्खन् र प्रकृतिको सम्मान गर्खन् बालबालिकालाई सानैदेखि संस्कार र परम्परा सिकाउने चलन बलियो छ। अतिथि सरकारमा पनि थारु समुदायका मानिसहरू निकै अगाडि छन्। आजकाल थारुहरू शिक्षा र विभिन्न पेशामा पनि सक्रिय रूपमा सहभागी हुँदै गएका छन्। यसरी, थारु संस्कृति हाम्रो देशको महत्वपूर्ण पहिचान हो।

बिदापछि लागेको विद्यालय

रिन्धेन शेर्पा
कक्षा ३ त्रिशुली

दर्शको बिदापछि लगाउने हाम्रो स्कूल लागेको थियो। त्यही बेला तिहारको माहील पनि सुरु भएको थियो। तिहार हिन्दूहरूको दैर्घ्यपूर्णिमा दोस्रो दूलो पर्द हो। जुन कार्तिक महिनामा पाँच दिनसम्म मनाइन्छ। त्यसलाई यमपञ्चक पनि भनिन्छ। यो कागतिहार पहिलो दिनबाट सुरु भएर भाइटिका अन्तिम दिनसम्म मनाइन्छ। यो पर्व उज्यालोको र मायाप्रेमको भनेर विश्वासा राखिएको छ। जसमा हामीले काग, गाई, लक्ष्मी र भाइहरूको पूजा गर्दैन्। साथै हामीले यो पर्व विद्यालयमा पनि धुमधाम तरिकाले मनायौं विद्यालयमा पनि सबै कक्षाका विद्यार्थीहरूले आआफ्नो तरिकाले तिहार कार्यक्रममा सहभागिता देखाए। तिहार हाम्रो विद्यालयमा एकदमै रमाइलो भयो।

तामाङ जातिकी छोरी

लेमी समर तामा
कक्षा ३ त्रिशुली

म तामाङ जातिकी छोरी हुँ । मेरो जात तामाङ हो। हाम्रो संस्कृतिमा तामाङ भाषा बोलिन्छ र हामी एक-अर्कालाई '...लासो वा ...फ्याफुल्ला' भनेर सम्बोधन गरिन्छ। तामाङ संस्कृतिमा तिब्बती बौद्ध धर्म र स्थानीय परम्पराको सुन्दर मिश्रण पाइन्छ। साथै, तामाङ भाषा र संगीतलाई हामी विशेष प्राथमिकता दिन्छौं। हिमाली क्षेत्रमा बसेबास गर्ने तामाङ समुदायको सामाजिक संरचना र जीवनशैलीमा हाम्रो गहिरो ध्यान कैन्दित हुन्छ। म तामाङ भएको मालाई गर्व छ।

विद्यालयको रमाइलो

शिभिरा थापा
कक्षा २ तिनाउ

मेरो विद्यालयको नाम इम्पेरियल वर्ल्ड स्कूल हो। मेरो विद्यालयमा गएको महिना लालाबाला थिएटर कार्यक्रम आयोजना गरिएको थियो। यो कार्यक्रम एक हप्तासम्म चलेको थियो। यस कार्यक्रममा १२ भन्दा बढी देशका मानिसहरूको सहभागिता रहेको थियो। यस अवधिमा हामीले हरेक दिन फरकफरक कार्यक्रमहरू हेर्ने अवसर पायों। कार्यक्रमसँगै विद्यालयमा विभिन्न खेलहरू र एउटा सानो मेला पनि लागेको थियो। मेलामा हामीले विभिन्न सामान किन्ने र बेच्ने मौका पायों। कार्यक्रमको पहिलो दिन धेरै देशका राष्ट्रिय गणहरू सुन्न पाउँदा निकै उत्साह लागेको थियो। साथै, हामीले विभिन्न देशका सांस्कृतिक कार्यक्रमहरू हेर्ने सुनौलो अवसर पनि पायों।

यस कार्यक्रममार्फत हामीले फरक-फरक देशका मानिसहरूसँग भेटघाट गर्ने, उनीहरूको भाषा, कला, धर्म र परम्पराबाटे जान्ने मौका पायों। मलाई यो कार्यक्रम हेर्दा निकै रमाइलो लागेको थियो। विदेशी पाहुनाहरूसँगै मेरो विद्यालयका दाइदिदीहरूले पनि कार्यक्रममा सक्रिय सहभागिता जनाउनु भएको थियो। हाम्रो विद्यालयले विदेशीहरूसँग सहकार्य गरेर कार्यक्रम आयोजना गरेको देखदा मलाई धेरै खुसी लाग्यो। कार्यक्रमको पहिलो दिन हामीले पनि विभिन्न जातजाति भक्तिउँचै र सांस्कृतिक पोशाक लगाएर हाम्रो देशको पहिचान प्रस्तुत गरेको थियो। यी सबै अनुश्रवहरू मेरो लागि नयाँ, रमाइला र मनोरञ्जनपूर्ण थिए। त्यसैले यो कार्यक्रम मेरो जीवनका एकदमै रमाइला र सम्झनलायक पलहरूमध्ये एक बनेको छ।

एक विशेष कार्यक्रम

मिशा बस्नेत
कक्षा २ तिनाउ

हाम्रो विद्यालयमा एक विशेष कार्यक्रम प्रस्तुत गरिएको थियो। यस कार्यक्रममा १२ देशका कलाकारहरू आएर थिएटरमार्फत आफ्ना कला र संस्कृतिहरू साझा गरेका थिए। यस कार्यक्रमबाट मैले धेरै नयाँ कुरा सिक्के गाएँ।

मैले विभिन्न देशका राष्ट्रिय गानहरू सुन्न पाएँ, उनीहरूको कला र संस्कृति बारे जान्ने पाएँ र धेरै रमाइला कार्यक्रमहरू पनि हेर्ने अवसर पाएँ। जस्तै: जादु प्रदर्शन, विभिन्न देशका नाचहरू र रमाइला नाटकहरू। १२ वटा देशका भण्डाहरूले हाम्रो विद्यालयको अँगान सुन्दर रूपमा सजाइएको थियो। यस कार्यक्रममार्फत मैले धेरै कुरा सिक्के र निकै रमाइलो अनुश्रव पाएँ।

मेरो साथी

हृथान श्रेष्ठ
कक्षा ९ अरुण

मेरो साथीको नाम अभिज्ञ हो । उसलाई ढिंडो मनपर्छ । ऊ सात वर्ष हो । ऊ र मसैंगे खेल्छौं । ऊ मेरो दाइ हो तर ऊ म भन्दा सानो छ । उसको विद्यालयको नाम युनिव्हेन्स हो । ऊ अलिकित गोरो छ । उसलाई स्ट्रैस्ग खेल्न मनपर्छ । ऊ कक्षा एकमा पढ्छ । मलाई उसको धेरै माया लाग्छ ।

प्यारी साथी

सिया खरेल
कक्षा ९ अरुण

मेरो साथीको नाम मनास्तु हो । मेरो साथीको मनपर्ने खाना मासुको झोल हो । उसको मनपर्ने जनावर कुकुर हो । उसलाई मनपर्ने रड बैंजनी हो । मेरो साथीको मनपर्ने फल नास्पाती हो । उसलाई मनपर्ने किताब “परी बाँगेचा” हो । उसको मनपर्ने चलचित्र एल्सा हो । उसको कपाल लामो छ ।

“लालाबाला” काठमाडौं इन्टरनेशनल चिल्ड्रेन महोत्सव

युवराजी शाह
कक्षा ४ नारायणी

हाम्रो विद्यालयमा कार्तिक १७ गतेदेखि २१ गतेसम्म “लालाबाला” काठमाडौं इन्टरनेशनल चिल्ड्रेन महोत्सव सञ्चालन भएको थियो । यस महोत्सवमा बङ्गलादेस, थाइल्यान्ड, श्रीलङ्का, युके, जापान, भारत र स्लोभाकिया जस्ता देशहरू सहभागी भएका थिए । त् ती देशका सहभागी बालबालिकाले आ-आफ्नो नाटक प्रदर्शन गरेका थिए ।

यो महोत्सव बालबालिकालाई एकै ठाउँमा भेला गराएर उनीहरूमा सिर्जनात्मक सिपको विकास गर्ने मञ्च रहेछ । हामीले ‘बच्च्या माङ बच्च्या’ नाटक प्रदर्शन गन्यो । त्यस नाटकमा मैले मुख्य पात्रको साथीको भूमिका निभाएकी थिएँ । नाटकमा म नाच्न र खेल्न सिपालु केटी थिएँ । हाम्रो नाटकले बच्चाहरूलाई सबै कुरा एकैपटक सिकाउँदा गाहो हुन्छ भन्ने सन्देश दिएको थियो । नाटकको अभ्यास हामीले निकै पहिलादेखि नै गरिरहेका थियो जुन मेरो लागि अविस्मरणीय रहेयो । मलाई यस नाटकमा भाग लिन पाउँदा निकै खुसी लाग्यो ।

हामी कक्षा चार विद्यार्थीहरूले बङ्गलादेशको नाटक हेने अवसर पनि पाएका थिएँ । त्यो नाटक बङ्गलादेशको इतिहासमा आधारित थियो । त्यो नाटक रोचक थियो । यो महोत्सवबाट मैले नाटकको बारेमा सिकै साथै अरु विदेशीहरूसँग भेट्ने अवसर पाएँ । मैले विभिन्न देशको राष्ट्रिय गान पनि सुनें । मलाई यो महोत्सव एकदम रमाइलो लाग्यो । यस महोत्सवमा सहभागी हुँदा हामीमा अभिनयप्रति रुचि बढेको अनुभव मैले गरें ।

रहस्य

विज्ञान पन्त
कक्षा ६ वरुण

काष्ठेपलान्चोक जिल्लामा ‘रुखबोट’ भन्ने एउटा सानो गाउँ थियो । रुखबोटे गाउँमा सधैँ नयाँ-नयाँ अपराध हुन्ने र नयाँ-नयाँ अपराधी समातिज्ये । रुखबोटे गाउँमा एकजना एकदमै चर्चित इन्स्पेक्टर थिए । इन्स्पेक्टरको नाम भरतमान पुन थियो । उनी नै ती इन्स्पेक्टर थिए जसले धेरै अपराधीहरूलाई समातेका थिए । गाउँका सबै मानिसलाई यो कुरा थाहा थियो कि ती सबै अपराधीहरू एकआपसमा जोडिएका थिए, तर यो साबित गर्ने पर्याप्त सबुत थिएन । भारतमान यो सत्य साबित गर्ने समर्पित थिए । त्यसैले, भारतमान दिनरात अनुसन्धान गरिरहन्थे । उनले दिनरात अनुसन्धान गरे पनि केही सबुत नआएकाले उनको चिन्ता भन्नै बढ्यो । उनी विश्वस्त थिए कि यी सबै अपराधहरूको पछाडि एउटा मुख्य व्यक्ति थियो ।

तर, एक दिन गाडी चोरी भएन, न घरहरूमा आगो लगाइयो, न त एउटा पनि क्षेत्रगाडा भयो । एक दिन, एक हप्ता, एक महिना वित्यो तर रुखबोटे गाउँमा केही पनि भएन । रुखबोटे गाउँ सामान्य रूपमा शान्त भयो र त्यो शान्ति महिनाबाट वर्षमा बदलियो । गाउँका सबै मानिसले यो अवसरमा खुसीयाती मनाए, तर भरतमान भने त्यो शान्तिले मनेदेखि हराए जस्तो महसुस गरिरहेका थिए । किनभने उहाँलाई थाहा थियो की आपराधीहरू हराउदैनन्, तर भन् बलियो भएर फर्किन्छन् ।

रुखबोटेको त्यो शान्ति लगातार बाहु वर्षसम्म चल्यो । कुनै पनि अपराध भएको थिएन, सबै कुरा शान्त थियो । तर त्यो शान्तिको बिचमा एउटा ठूलो घटना भयो । काठमाडौंको डेटा सेन्टरमा ठूलो अपराध भयो । सम्झौन सहर अन्धकार भयो । मोबाइल नेटवर्कहरू सबै ठप्प भए । समाचारका च्यानलहरू निष्क्रिय भए, सबै सेवाहरू बन्द भए । मानिसहरू आपत्तिको अवस्थामा थिए । यो एउटा यस्तो चलाख कदम थियो कि यसले पूरा देशलाई हल्लायो । त्यो रात काठमाडौंको ट्राफिक आवाज, बिजुली, अनलाइन सेवाहरू सबै रोकिएका थिए ।

रुखबोटेको पुरानो घरमा भरतमानको कानमा त्यो खबर पुग्यो । तर उनी अचिन्त भएनन्, किनभने उनलाई थाहा थियो केही ठूलो काण्ड आउँदै छ । उनी रिटायर जीवन बिताइरहेका थिए तर उनी अति उत्साहित हुँदै पुरानो अनुसन्धानका काम गरिरहेका थिए । प्रमाण खोज्दै थिए । भरतमानले मनमनै भने, त्यो अपराध पनि उस्तै छ, र भरतमानलाई थाहा थियो, यो बाहु वर्षअधिको अपराधी नै थियो ।

त्यसपछि, रेडियोले प्रहरीले अपराधीलाई समात्न सफल भएको घोषणा गन्यो । भरतमान हतारिदै काठमाडौं जाने सर्वजनिक यातायातमा चढे । भरतमान सिधै प्रहरी चौकीमा पुगे र अपराधीलाई भेट्न माग गरे, किनकि उनी अति चर्चित र सम्मानित इन्स्पेक्टर थिए त्यसैले प्रहरीहरू सहमत भए । भरतमानले अपराधीसँग पानी पिएर बाहु वर्षअधिको सबै प्रैन सधै, र त्यो अपराधीले सबै प्रैनको बिना हिचकिचाहट उत्तर दियो ।

‘अब त तिमी सन्तुष्ट छौ होला नि ?’ उनको श्रीमतीले सोधिन तर त्यस क्षणमा उनको दिमागमा बत्ती बल्यो । ‘केही गडबड छ,?’ उनले मनमनै भनेर अपराधी समातिसकेको कुरा श्रीमतीलाई बताएर आरामको निद्रामा सुन्न गए ।

अपराधी समातिएको एक वर्ष भइसकेको थियो । उसको मृत्यु पनि भइसकेको थियो । एक सौँफ भरतमान आफ्नो पुरानो फाइलहरू र अनुसन्धानका कुराहरू हेर्दै थिए । ‘ओहो! यो त मैले थिनेको मानिस पो रहेछ, त्यो ठाउँ कहाँ हो ?’ भरतमानकी छोरीले भनिन् उनले पत्रकात परेको पहिलो अपराधीको तस्किर देखाउँदै थिइन् । भारतमानको मुटु दुख्यो र उनको आँखा आफ्नी श्रीमतीसँग जोडियो ।

ओहो, यो त मेरो श्रीमतीको पो चलाखेल रहेछ ।

बालापनका दिनहरू

केशव अग्रवाल
कक्षा ९ (गण्डकी)

बालापनका दिनहरू धेरै कुराहरू बिर्सिन्धन् होला तर बाल्यकाल कहिले मेटिदैन जहाँ सानो कुरा पनि ठूलो हुन्ह्यो र सानो घाउमा पनि मन रोडिन्थ्यो ।

माटोमा लेटिएर घर बनाउने नदीको छेउमा नाङ्गो खुद्दा दौडिने कागजका जहाज बनाउदै सोच्ये कसरी पुग्ने होला जुनको टुप्पोमा ?

स्कुलको घण्टीमा थियो डर पनि तर इयालबाट हेरिन्थ्यो सपनाको देश झोला झुलाएर फर्किने बाटोमा डाँडा र गगनसँगै गीत गाउँथ्यो ।

असिना परे दैडिन्थ्यो खुलेर र साना पोकामा वर्षा समाउने सपना कहिले आमाको काखमा निदाउथै कहिले तारा गन्दै खुला आकाशमा ।

खिर

अशिक बाशिष्ट
कक्षा ९ तमोर

मलाई मनपर्ने खाना खिर हो । खिर पूजामा पकाइन्थ्यो । खिर दुध, चिनी र चामलले बनेको हुन्छ । त्यसैले मलाई खिर मनपर्छ । मलाई मेरो आमा र ममीले बनाएको खिर मनपर्छ ।

लालीगुराँस

सुदेशना गौचन
कक्षा ४ राप्ती

लालीगुराँस फूल हाँगो डाँडपाखा कति रामो । राष्ट्रिय फूल हाँगो हो कति सुन्दर र रामो यो ।

फुल्ल विमाली वनमा माया मेरो मनमा । वीरताको प्रतीक यो रातो रगत जस्तो यो ।

हरियो पातको माझमा बिहान अनि साँक्खमा । नेपालीको शान यो यो त हाम्रो मान हो ।

मेरी आमा

समिक काप्ले
कक्षा ९ अरुण

मेरी आमाको नाम सगुन हो । मेरी आमाको उमेर ३५ वर्ष हो । मेरी आमाको मनपर्न खाना स्याउ हो ।

मेरी आमा असाध्यै सुन्दर हुनुहुन्छ । मेरी आमाको घर विराटनगर हो । मलाई मेरी आमा धेरै मनपर्छ ।

Student's Art

Aradhya S. Pandit, VI Mahakali
Midnight, Acrylic on Canvas

Arnab R. Basaula, VIII Indrawati
Woman, Acrylic on Canvas

Ava & Benju, VIII Indrawati
Painter, Acrylic on Canvas

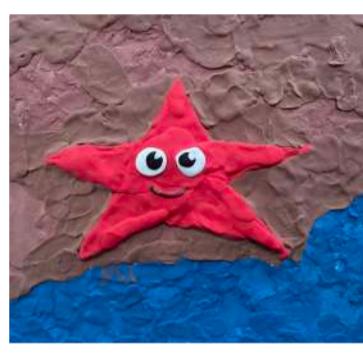
Diya Gautam, IX Babai,
Message in a Bottle, Acrylic on Canvas

Evana Lamichhane, V Seti,
Comic Poster, Coloured Pencil on Paper

Hridhaan Shrestha, I Arun
Penguins, Play Dough on Paper

Kemi Gurung, I Tamor
Star fish, Play Dough on Paper

Lakeisha Khadgi, VII Karnali
The World of Plants, Acrylic on Canvas

Nirukta Kattel, IV Narayani
Mushrooms, Coloured Pencil on Paper

Norzin Sherpa, VIII Indrawati
Human Nature, Acrylic on Canvas

Prashant K. Upadhyay, VIII Indrawati
Woman, Acrylic on Canvas

Prashiddhi Malla, I Arun, Arcimboldo-style
Portrait, Coloured Pencil on Paper

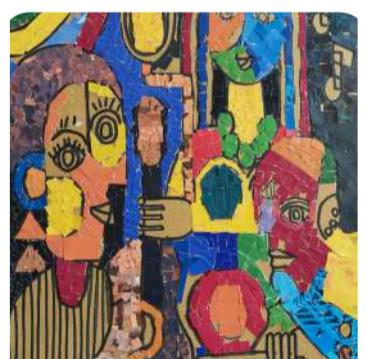
Ujana Adhikari, VIII Babai
Broken Pots, Acrylic on Canvas

Stutie Sangroula, IX Babai
The Lady's Hair, Acrylic on Canvas

Students of Grade VIII
Merry Christmas, Mixed Media on Board

Students of Grade V
Musicians, Collage on Paper

Students of Grade II
Flowers, Collage on Paper

Sichu Shrestha, IX Gandaki
The Man, Acrylic on Canvas

Shristika Basnet, IX Gandaki
Masks on the Air, Acrylic on Canvas

Shreyas B. Shakya, VII Karnali
Houses with Facial Features
Acrylic on Canvas

Shreyank B. Shakya, VII Mechi
City of Cards, Acrylic on Canvas

Sanaya Rayamajhi, IX Gandaki
Blessings, Acrylic on Paper

Sajin Gurung, VII Karnali
Man Falling Apart, Acrylic on Canvas

Priyanjali Sherchan, IX Babai
Lost Treasure, Acrylic on Canvas

Activities

USA Tour 2025 | Learning global leadership at the United Nations and enjoying breathtaking views from One World Observatory.

IWS Got Talent 2025 | A stage filled with confidence, creativity, and incredible student talent.

IWS Cultural Day - Tihar 2022 | Celebrating the colors, traditions, and spirit of Tihar with joy and pride.

LaLaBaLa Festival 2025 – Opening | A grand opening to an international celebration of children's theatre and creativity.

LaLaBaLa Festival 2025 – Opening | A grand opening to an international celebration of children's theatre and creativity.

LaLaBaLa 2025 – Day 1 Evening Show | An inspiring opening night powered by young performers and imagination.

"Home" | Sri Lanka | A heartfelt performance exploring belonging, love, and identity.

Friendship Mail Project | Students exchanging letters and building new friendships with joy.

Guest Lecture | Architecture & Math | Connecting mathematics and science to real-world architectural design.

Grade 3 Educational Visit | Patan Durbar Square | Young learners exploring Nepal's rich cultural heritage.

Art Club in Action | Students adding color, creativity, and new life to our parking area through vibrant wall art and decorations.

Learning from the Land | Our students joyfully harvesting the rice paddy they planted earlier—an enriching hands-on experience connecting learning, nature, and responsibility.

Grade IV Field Trip | Changu-narayan | History and culture brought alive through hands-on learning.

Parent Academy Session | A meaningful discussion on understanding and supporting preteen emotions.

Storytelling Competition (Grades 1-3) | Young storytellers bringing characters to life with confidence.

Grade V Field Trip | Changu-narayan | Exploring ancient heritage through experiential learning.

PhotoKTM6 Visit | Grade IX | Students engaging with art, stories, and global perspectives.

Kathmandu University M.Phil Visit | An enriching academic exchange focused on teaching and learning practices.

Thunderbolt Cup 2025 | Football | Students gaining experience, confidence, and sportsmanship on the field.

QKS Leaders' Meeting 2022 | Academic leaders collaborating for quality and growth in education.

Yomari Punhi Celebration | Students learning culture by shaping tradition with their own hands.

Global University Fair 2025 | Students exploring pathways to higher education around the world.

Academic Exchange Visit | Sharing ideas, practices, and perspectives through collaboration.

Orchestra Evening 2022 | A beautiful evening of music, harmony, and student talent.

Campus Maintenance Activity | Ensuring a clean, safe, and healthy learning environment.

Grade 2 Life Skills Session | Learning kindness, empathy, and the importance of forgiveness.

Preschool Educators Workshop | Empowering educators through professional learning and reflection.

Basketball Tournament Achievement | A strong performance driven by teamwork and determination.

Kidspreneur Talk Series | Inspiring students with real-life entrepreneurial stories.

March Past Achievement | Discipline, coordination, and school pride on display.

Grades 1-3 Curriculum Showcase | Expressing learning through culture, art, and creativity.

Grade 1 Cooking Activity | Learning healthy habits through fun, hands-on experiences.

Quiz Competition | Encouraging critical thinking through healthy competition.

Women's Volleyball Friendship Match | Building bonds through teamwork and sportsmanship.

Driving Safety Forward | Our Transportation Department participating in an informative session by SIPRADI, focused on vehicle maintenance, traffic rules, and road safety—strengthening awareness, responsibility, and safe practices for everyday operations.

Annual Sports Meet 2025 – Opening Ceremony | A vibrant and energetic start to days of sports and celebration.